

núm. 7 / 2021

Freakciones

recull de narracions estranyes

David **Gálvez** · Víctor **García Tur** ·
Naomi **Kritzer** · Jordi **Masó** · Inés
Macpherson · Manuel **Pérez Alegre** ·
Ricard **Ruiz Garzón** · Elisenda **Solsona**

Freakactions

recull de narracions estranyes

Primera edició: desembre de 2021

Copyright © 2020 by Naomi Kritzer.

Copyright © 2021, David Gálvez – Víctor García Tur
– Jordi Masó – Inés Macpherson – Manuel Pérez
Alegre – Ricard Ruiz Garzón – Elisenda Solsona.

© de l'editorial: Daniel Genís, 2021

© de la traducció de «El niu de llibres»: Edgar Cotes,
2021

© de la il·lustració de coberta: Toni Benages, 2021

© d'aquesta edició: A. C. El Biblionauta, 2021

www.elbiblionauta.com

info@elbiblionauta.com

Amb la col·laboració de: Mai Més / www.maimes.cat

Maquetació i disseny: El Biblionauta

ISSN (Ed. impresa): 2696-1938

ISSN (Ed. digital): 2604-9023

Dipòsit legal: GI 1801-2019

Imprès a Podiprint

Tots els drets reservats.

Aquesta publicació és per al teu gaudi personal. Res t'impedeix tornar-la a vendre ni compartir-la amb altres persones, és clar, i no podem fer res per evitar-ho. No obstant això, si la revista t'ha agradat, creus que val la pena i que els autors i l'editor han de ser compensats, recomana als teus amics que la comprin en paper o que se subscriuguin gratuïtament a l' A. C. El Biblionauta i en rebran una còpia digital. Al cap i a la fi, no té un preu exageradament alt, oi?

CONTINGUTS

Editorial 5

A la deriva, de Manuel Pérez Alegre 7

Els cent de Zhòusī Láikǎàosī, de David Gálvez 9

Nostàlgia, de Víctor García Tur 21

Dramatis personae, de Jordi Masó 39

Organismes, d'Inés Macpherson 51

El senyor J, de Ricard Ruiz Garzón 63

El vent solar, d'Elisenda Solsona 77

El niu de llibres, de Naomi Kritzer 95

Qui és qui 105

L'home jeia assegut al sofà.

—Assassinat —va dictaminar la roboinspectora, 37 mil·lèssimes de segon després d'haver entrat a la cambra.

Tenia el que li quedava del cap tirat enrere, els braços caiguts als costats, la bata entreoberta i a la paret de darrere, empaperada amb un paper de l'any de la picor, hi destacava una melmelada negra que regantellava i que ja començava a quallar.

—No s'ha trobat cap arma enlloc —va dir l'agent d'uniforme que havia pentinat l'habitació.

La roboinspectora es va agenollar amb un soroll d'articulacions pneumàtiques i va prendre alguna cosa del terra. L'agent es va sobresaltar, però en adonar-se de què era va exhalar i va dibuixar un somriure, burleta. No li havia passat res per alt. Podia estar tranquil.

Es tractava *només* d'un llibre.

—Això és el que l'ha matat —va dir, taxativa, THX1138.

En sentir-ho, l'agent va deixar de somriure i se la va quedar mirant, astorat.

Li estava prenent el pèl, aquell munt de ferralla?

Aquest recull de relats que us presentem també és una arma carregada, com ho són tots els llibres. Tan de bo també us faci esclatar el cap a vosaltres.

Metafòricament, és clar...

Daniel Genís (ed.)

A LA DERIVA¹

Manuel Pérez Alegre

És una tortura. Estic convençut d'haver superat amb escreix el rècord de vida de la meua espècie malgrat el meu estat: el cos, decrepit i malaltís, fa fàstic, però els nanobots fa temps que campen al seu aire dintre meu, combatent infeccions i reemplaçant el teixit necrosat amb un material entre sintètic i orgànic que generen a partir de... M'estime més no saber-ho. Tampoc amb què m'alimenten via intravenosa.

Sospite que aviat tindrè algun tipus de marcapassos, perquè últimament cada batec representa un esforç titànic. Ja ho feren amb l'implant del respirador en fallar els pulmons, i amb l'extracció de ronyó, la diàlisi, el càncer. No debades la cabina s'assembla més a un *box* d'urgències de qualsevol hospital que a la que un dia fou la meua nau. Tot ple de braços articulats i tubs que em foraden l'esqueixat uniforme per introduir-se en braços i cames, boca i nas, m'estalviaré detalls de la resta d'orificis. Això i un munt de monitors exhibint les meues constants vitals, com si hi haguera algú més per a veure-les.

Tanmateix, la pantalla principal continua parpellejant, amb cadència monòtona, el missatge d'alarma que hi aparegué en perdre tot contacte amb la nau nodrissa, quan l'ordinador va activar el protocol d'emergència prenent el control de la nau. Aquesta és una nau petita, el protocol d'emergència només té dues premisses bàsiques, sense matisos: emissió ininterrompuda d'un S.O.S a l'espai... i preservar la vida del pilot.

Sense matisos.

1. Relat guanyador de la categoria absoluta del 7è *ConcurTs. Concurs de contes curts* de l'A. C. El Biblionauta, que en aquesta edició de 2021 ha volgut homenatjar la figura de Josep Maria Benet i Jornet.

ELS CENT DE ZHÒUSĪ LÁIKĀOSĪ

David Gálvez

Quan van arribar, després de més de dos dies d'anar amunt i avall pels camins polsosos de la regió, estaven afamats, assedegats i exhausts. Però, per damunt de tot, tenien pànic al que els esperava. Precisament perquè no sabien ben bé què els havien dut a fer, allí. Tampoc no sabien del cert si allò era la destinació final o un campament provisional. La combinació de tots aquests factors —cansament, gana, set, incertesa, por— resultava en una mena de xifra o pes intangible que cadascun dels nanos carretejava com bonament podia, en secret. La majoria no es coneixien. O no es coneixien abans de començar a fer ruta. Tots provenien de la zona, però a penes si n'hi havia un parell de cada poble. A tot estirar, potser reconeixien tres o quatre cares entre les dels seus conciutadans i les dels provinents de pobles veïns. Alguns eren parents més o menys llunyans o s'assemblaven a un familiar vist d'esquitllada, anys enrere, en alguna celebració de collita o algun acte funerari.

Òbviament, circulaven tota mena de teories sobre per què els havien fet sortir del poble. Uns deien que els duïen a una festivitat. Uns altres, que es tractava d'unes competicions atlètiques i que per això només havien triat els més joves i forts. De fet, aquesta última versió els convenia a tots, perquè era de les que d'entrada feia menys feredat. Molts se la volien creure. S'ho van anar preguntant i va resultar que la totalitat s'estaven entrenant i formant com a futurs soldats en institucions locals.

En aquella època, els noms dels nanos inscrits a les acadèmies militars encara se cisellaven en un pilar de pedra a l'entrada dels pobles. Era un honor i un privilegi ser dels triats, doncs.

Un cop ingressaven a l'acadèmia els nanos havien de prestar un jurament de fidelitat que mai no s'escrivia, que havien d'aprendre de cor i que era el mateix a tota la regió. Això els unia secretament. Es trobessin quan i on es trobessin, fos quina fos la situació, s'escolessin els anys que s'escolessin, aquell jurament secret els uniria o separaria immediatament.

Tots ells, a més, tot just havien acabat el primer any d'entrenament i passat les proves pertinents. En qualsevol cas, encara no tenien resposta quant al resultat. D'aquí que circulés la brama que potser tot aquell entrenou tenia a veure amb l'anunci dels veredictes o algun acte ritual relacionat amb l'acadèmia. Els havien explicat que si el rendiment demostrat a les proves de clausura del primer any era considerat satisfactori, la regió els proporcionaria una llança i un escut que, juntament amb les yīyuántǐ (capes) i els pèitǎsuǒsī (barrets d'ala ampla), havien de conformar el seu futur equipament.

Si tot plegat els sortia bé, al principi del segon any eren traslladats a alguna guarnició de la regió —ja ben lluny del poble natal— per patricular les fronteres o, més rarament i si la situació ho requeria, per participar activament en algun conflicte o batalla.

Tot i ser adolescents, tenien privilegis en consonància amb la importància de la seva tasca i dedicació exclusiva i excloent. Durant els dos anys de formació quedaven exempts de cap mena de tributació i, en general, no se'ls tolerava presentar-se als jutjats ni com a demandants ni com a demandats.

És per tot això que molts dels nanos lligaven les proves que acabaven de passar amb la probable participació en alguna festa o celebració. Alguns d'ells deien haver-ne sentit a parlar vagament.

Hi havia qui explicava que es rumorejava que després de les proves del primer any, a un conegut d'un germà seu —més gran i tristament

caigut en batalla— l'havien cridat a buscar els objectes sagrats de Liàng-guāng i a escortar la imatge de Yǎkè pel camí sagrat.

Un altre afegia que es deia que un amic d'un amic havia fet d'escorta o de vigilant armat en una de les reunions secretes del temple de Jiàohuì.

I així, anar-hi anant. Mentre pensaven en resultats de proves, celebracions o possibles reconeixements a la seva destresa, la por els minvava una mica. Perquè com és sabut, també rodaven històries de signe completament oposat.

Els havien tingut en dejú des que havien sortit. Més de dos dies. I, tot i que eren joves forts i ben entrenats, alguns ja començaven a flaquejar. No en parlaven, esclar. I no es plantejaven defallir passés el que passés. Eren al pic més alt de l'estiu. No podien descartar que l'excursió no fos una prova en si mateixa. Potser miraven de separar el gra de la palla i la manera més expeditiva i segura de fer-ho fos aquesta.

Les històries més fosques seguien dos viarany.

Un, que havia esclatat un conflicte bèl·lic en algun punt de l'enorme frontera de la regió, que la defensa no anava bé i que els calia sang nova. Aquesta possibilitat era terrible, però no els feia tanta por com d'altres de més inconegudes. Malgrat que només duien un any d'entrenament, al cap i a la fi es preparaven per a la guerra i no la temien. Era cert, comentaven, que si havien de recórrer a ells volia dir que els nanos de segon any i els soldats llicenciats devien estar caient com mosques. Si necessitaven reforços encara no acabats de formar, la contesa no devia pintar gens bé. En qualsevol cas, els havien preparat per aquesta mena d'horitzó, sempre honorable. «Morir primer, viure si es pot» era el lema de les acadèmies de la regió.

La segona trenca menava a històries de la vora del foc però que mai es podien acabar de descartar perquè eren igual de plausibles que la resta. En

algun moment del segon dia de ruta es van adonar que entre tots —si no comptaven la vintena llarga de guàrdies que els conduïen— sumaven una mica més de cent unitats. Si el que anaven a fer era una simple celebració, per què calien tants vigilants? Els guàrdies s'alimentaven i bevien sovint i anaven a cavall i fortament armats. Ells viatjaven a peu i pràcticament nus. En cas que saltés alguna espurna, no hi tenien gran cosa a pelar. Era fàcil que cadascun dels escortes —descansats, armats i ben entrenats— pogués liquidar tres o quatre nanos en cas de brega.

D'altra banda, si tot plegat era un acte de proclamació de resultats o una celebració, es preguntaven per què no els acompanyaven ni els formadors militars de les acadèmies ni representants de les autoritats locals ni membres de les seves famílies.

Les especulacions relatives a aquestes llegendes i rumors eren les que més els preocupaven. I si eren la tria fallida de totes les acadèmies militars de la regió? I si eren els qui no passarien el tall? Els deixarien reingressar a la vida civil com si res no passava? I les esperances, formació, honor, temps i privilegis que l'estat de la regió havia dipositat en ells? Com els podrien retornar? I si eren la tara vergonyosa de la societat a la què havien de protegir, la màcula que ja ningú —formadors, autoritats, parents— volia a prop? Què en farien, d'ells?

Una solució mítica de la qual tots havien sentit a parlar era el Gān'ái, el suposat sacrifici ritual de joves a Zhòusī, pare de tots els déus, que en el relat llegendari presidia els actes *in absentia* sota la faceta de [Zhòusī] Láikǎosī (del llop).

Antigament —es deia que feia poc més d'un jiǔshínián² — les acadèmies militars eren radicalment diferents. Hi havia pau. No es coneixien amenaces exteriors greus. La inscripció a l'acadèmia no era obligatòria,

2. El període estàndard de mesura de temps històric llarg (noranta anys), compost de deu cicles d'un jiǔnián (nou anys) cadascun.

durava només un any i no estava limitada als nanos de com a màxim dos jiūnián d'edat (divuit anys). S'hi podien inscriure estrangers de regions estat veïnes. Ara cada unitat familiar havia de comprometre com a mínim un nano cada jiūnián. No hi havia opció. Però amb l'augment dels conflictes fronterers, les acadèmies van passar a ser les dipositàries del que es coneixia com a «ver caràcter nacional». Ja no s'hi admetien estrangers susceptibles d'actuar com a espies.

Els canvis a les acadèmies van resultar en un enfortiment radical de l'esperit militar. Ja no eren com aquells centres educatius d'antany, que vetllaven per la formació integral dels nanos, inclosa llur cultura intel·lectual. Ara s'afuava bàsicament l'element militar. Ja no hi accedien només els joves més benestants. La posició social no hi tenia res a veure. Les acadèmies militars representaven el poble. Eren un mapa a escala del poble. Eren el poble.

La institució era més forta que mai. Es deia, no obstant, que per garantir que continués sent-ho era menester fer porgues i sacrificis. Aquesta era la brama. Es parlava, doncs, del ritual de sacrifici dels cent joves de Gān'ái. Les primeres històries van circular esparsament amunt i avall de les fileres de caminants, d'amagat i cautelosament. Més tard, a mesura que passaven les hores, s'engrandien els detalls sinistres i es multiplicaven les narracions. L'estat d'alarma es feia evident. Podia ser? Existia realment una versió Láikǎosī de Zhòusī, que ells desconeixien del tot?

Arribats a aquest punt, ja entrats en el segon dia de viatge i amb les forces minvades, un nou rierol d'esperança es va obrir pas entre les files de nanos. Algú havia recordat el ritus previ, iniciat un any i mig enrere. Sis mesos abans de ser duts a l'acadèmia, sense cap mena d'explicació ni compassió —exactament com ara— els havien expulsat de les llars on vivien plàcidament amb les seves mares, padrines, tietes, cosines i germanes. Encara no eren homes. Per tant, no els era permès de menjar i dormir a la

casa dels homes. Els pares, germans i cosins més grans, oncles i padrins, feien mofa d'ells. Els menystenien constantment. No els tractaven com si fossin dones, però tampoc com a homes de debò. Ara començaven a adonar-se que, malgrat el que s'havien pensat, potser encara no eren homes del tot.

Quan els van fer fora de la casa de les dones no va ser per integrar-los a la dels homes. Ni molt menys. Els van fer fora del tot. De la casa i del poble. De la comunitat. Eren uns empestats. No sabien què havien pogut fer malament, però de cop no se'ls deixava accedir als llocs comuns. Havien de mantenir-se tothora lluny del poble i dels camps comunitaris de l'argenda municipal. No podien parlar amb ningú. Si s'atansaven o es deixaven veure prop del terme, s'arriscaven a rebre pallisses monumentals dels homes, sovint parentela seva. Mai els van donar cap explicació. Els van expulsar i maltractar sense més.

Ara que hi pensaven, que s'ho miraven retrospectivament, aquella experiència havia estat la seva primera iniciació. Els van fer passar aquell període d'aïllament, apartats del món del gineceu en què havien viscut plàcidament fins al moment. Fins llavors, havien sigut nens. Arran de l'expulsió van haver d'aprendre a caçar, a confiar en els seus sentits, a agredir si calia, a fer servir el sigil i l'engany per poder sobreviure. De sobte, un dia, al cap de sis mesos, els homes els van anar a buscar i van explicar que la iniciació era terminada i els van reincorporar a la comunitat, ara ja sí, com a homes. La idea, els van explicar més tard, era que gràcies a aquest període d'ostracisme tots els homes de la comunitat tindrien les habilitats necessàries per protegir-la si mai calgués. Ara els nanos enraonaven de tot això, amb esperança. Pensaven que potser encara no eren homes de veritat. Que al cap dels sis mesos d'exili se'ls havia deixat tornar i viure amb els homes i se'ls havia parlat de pàtria, d'honor i de guerra. Que se'ls havia dut immediatament a l'acadèmia. Que allí havien passat un any dur de formació, disciplina, companyonia masculina i exercici.

Que, en el fons, encara els anomenaven nanos. Que això equivalia a admetre que no podien ser considerats homes. Que per força els faltava encara alguna altra iniciació abans de ser homes fets. Que tot quadrava: havien acabat el primer any de formació militar. Eren moments de canvi. No calia preocupar-se per les rondalles sobre el ritual de sacrifici dels cent joves de Gān'ái. No els volien pas sacrificar. Eren massa valuosos per a la regió, ara que ja eren nanos d'una banda i soldats a mig formar de l'altra.

La pols dels camins era interminable. La carn de la terra eixorca s'esqueixava aquí i allí com si no pogués resistir la pressió interna. L'escalfor de l'aire apegalós i humit de finals de Qīyuè (segon mes d'estiu) no minvava ni durant les hores petites de la nit. La secada durava de feia moltes setmanes. Cap d'ells no recordava haver viscut res de similar.

Amb la idea d'evitar la possibilitat de cap ingerència ni maniobra de l'enemic, la segona nit de viatge, just abans de preparar-se per dormir, va circular la consigna de posar-se per parelles, mans sobre les espatlles del company, per recitar el jurament. No se sap si les cigales van arribar a emmudir. El que és segur és que les paraules exactes que tots esperaven van ressonar com una lletania. Sentides de lluny no eren paraules sinó una coral informe de bruels de bou, la materialització de l'exorcisme de la mort deshonrosa, tan temuda de tots.

No deshonoraré les armes sagrades. No abandonaré el meu camarada de batalla. Combatré per la defensa dels santuaris de la regió i transmetré a la posteritat no una pàtria empetitida, sinó més gran, més poderosa, en la mesura que em sigui possible i amb l'ajut de tots. Obeiré els magistrats, les lleis establertes i les que siguin degudament instituïdes. I si algú intenta abolir-les, li ho impediré amb tota la meua força i amb l'ajut de tots. Honoraré el culte de mos pares. En prenc com a testimonis les deïtats: Zhòusī, Āgéláoluósī, Hèsītíyà, Āiní, Āilǐyǎlì, Āruīsī, Ātàiníyǎ, Ālèiyà,

Tǎluò, Àokèsī, Bàquán, Hèlākèlèsī, els límits de la pàtria, el blat, l'ordi, les vinyes, les oliveres i les figueres.

Amb tot, ningú no va poder dormir fins molt més tard. Abans que no es fes fosc, alguns dels nanos havien reconegut al lluny el perfil violaci de la muntanya sagrada de Láikǎàon (del llop). Van deduir que era on es dirigiria el dia següent. Potser el viatge s'acabava. No sabien què pensar-ne.

Qui sap si per associació, un dels nanos va recordar la història del banquet que el llegendari Láikǎàon va preparar per als déus i en què va incorporar la carn d'un sacrifici humà. Uns afirmaven que era la d'un dels seus fills, Níkētímóusī. Uns altres deien que era la del seu nét Ākǎsī. Tots estaven d'acord que Zhòusī, irat per la insolència, va trabucar la taula i va projectar un llamp contra la casa de Láikǎàon. No sabien què fer-ne d'un mite tan vell i desgastat que no només plantejava versions solapades, sinó que ni tan sols contenia cap moral clara.

Arribats aquí, tornem a ser a l'inici del relat.

Havien arribat, després de més de dos dies d'anar amunt i avall pels camins plens de pols de la regió. Estaven afamats, assedegats i exhausts. I, sobretot, tenien pànic al que els esperava. No sabien si eren a la seva destinació final o només en un campament de pas. Es temien que allò era un terme. Eren al peu de la muntanya sagrada de Láikǎàon.

S'atansava l'ocàs del tercer dia. Fos quin fos el ritual o celebració, seria nocturn. Un va dir que això donava la raó als qui havien defensat que era a Níkētímóusī que Láikǎàon havia assassinat i servit com a part del festí als déus, vist que l'arrel del nom significava «nit».

De cop, van tornar els rumors sobre la cerimònia que cada cop estaven més segurs que presenciarien.

Es parlava de relats sobre celebracions rituals al cap de la muntanya sagrada de Láikǎàon.

Es xiuxiuejaven teories sobre la interpretació del mite fundacional de Láikǎon, sobre sacrificis humans i canibalisme.

Un nano va dir que havia sentit explicar que a l'avior un cert clan es reunia a la muntanya cada jiǔnián, a l'hora foscant, per fer sacrificis a Zhòusī Láikǎosī. Que se li feia una ofrena que contenia un sol bocí d'entranyes humanes barrejades amb les d'animals. Que els participants es passaven l'ofrena i en menjaven. Que qui menjava la carn humana es convertia en llop i que només podia recuperar forma de persona si no tornava a tastar carn humana fins que acabava aquell jiǔnián o cicle de nou anys.

Un altre nano havia sentit enraonar d'una pila de cendres antiquíssima, prova física de la gernació de sacrificats als déus al llarg dels temps.

També es deia que entorn d'aquest munt de cendra hi havia un precinte sagrat al qual era prohibit accedir sense autorització dels sacerdots i on, presumptament, mai no s'hi projectaven ombres de cap mena. Si mai algú hi entrava sense llicència, se l'havia de sacrificar.

I així creixien els potencials infortunis temuts pels nanos.

Els sacrificarien a tots cent.

En sacrificarien només a uns quants, l'escreix dels cent. Especulaven, arribat aquest cas, com els triarien. Si per sorteig o, potser, entre els qui no havien superat les proves del final del primer any de formació militar. Llavors farien que els cent que quedaven vius haguessin de menjar-se les ofrenes a Zhòusī Láikǎosī, entre les quals haurien amagat les restes dels companys sacrificats. Alguns d'entre els cent, els qui provessin carn humana, es transformarien en llops.

S'atansava l'ocàs del tercer dia. Fos quin fos el ritual o celebració, seria nocturn.

Allí mateix, al peu de la muntanya, els van fer despullar completament, els van rasurar de cap a peus, els van fer rentar-se amb uns draps humits, els van ungir amb oli d'oliva olorós de timó, els van fumar amb llorer. Estaven preparats per a qualsevol cosa perquè ja ho havien discutit i rumiat tot tantes vegades que una única realitat terrible no podria ser pitjor que totes les hipòtesis simultànies. Llavors, els van exigir que tornessin a declamar el jurament que instintivament els nanos s'havien fabricat com un escut protector. Aquest cop no el van bramar. Entenien que estaven sotmesos als designis de les divinitats i que el jurament esdevenia oració. Sabien que sempre havien estat sotmesos als designis d'alguna cosa molt més gran que ells: déus, pàtria, poble, família, acadèmia, companys. Comprenien que no estaven sols, que formaven part d'un entramat de sang, voluntat, camins de terra, fronteres, rituals, creences i carn.

Van ascendir al cim de la muntanya en silenci, sense pressa, apreciament la brillantor dels estels i la immensitat del cel. Ja no els calia parlar més. No hi havia oració ni paraula, només el trànsit cap al final que els estava destinat.

Només un cop a dalt va començar a elevar-se una mena de murmur, una remor suau, confusa, com la que fa l'aigua corrent o les fulles d'aube mogudes pel vent. Cantaven molt fluix, sense articular, amb la boca tancada. Era una melodia simple i repetitiva que tots coneixien sense saber exactament d'on, una cançó nasal i discreta que els unia fraternalment. La cantaven les dones quan feinejaven. La cantussejaven els oficials de l'acadèmia quan feien les ablucions vespertines. Ara era seva per primer cop. Al lluny s'hauria confós amb la fressa d'una multitud que conversa a la plaça del mercat. Potser sí que conversaven. Entre ells, amb el familiar absent, amb les deïtats. Potser sí que resaven. Eren entorn d'un peçó de cendres fumejant, una ara sacrificial, davant del qual s'alçaven dues co-

lumnes que suportaven sengles àguiles daurades encarades cap a on, en breu, despuntaria l'eixida del sol.

Estaven en pau i preparats.

NOSTÀLGIA

Víctor García Tur

Ni tan sols era real, aquesta dona, però el vell n'estava obsessionat. A vuitanta-nou anys, la seva vida s'havia reduït a això: els records del passat més remot i banal (el tigre d'un paquet de cereals, un gol de Koeman, el símbol de Mitsubishi en un pastilleta blanca) se li apareixien sòlids, convincents, mentre el present onejava en una mena de cortina espectral, poc creïble... Real o fantasmagòric, el present empenyava el vell perquè l'impedia de lliurar-se per complet al vici de la nostàlgia i l'allunyava d'aquesta dona intrometible. Mentre més evident se li feia que moriria sense incorporar-la a la seva col·lecció de peces del passat, més la cobejava. Els diners no ho poden comprar tot.

De jove, el vell havia estat atret per la festa del silici i havia fet diners ajudant les emergents a multiplicar ingressos. En paral·lel, havia mogut criptomonedes amunt i avall i, just abans que tot petés, les havia reificat en tota mena d'inversions físiques, segures. Fins i tot havia comprat lingots d'or (de jove, el vell ja era un romàntic empedreït). Als bars de moda de la Badia, els emprenedors s'arromangaven disposats a explicar la seva versió, engrandir la llegenda d'un europeu que havia fet de certs algorismes la pedra filosofal dels negocis de l'arcaica internet: allà on d'altres només veien paquets exorbitats de *data*, els seus programes d'anàlisi desgranaven tendències a la baixa de microtendències incipients, distingien fletxes d'afectes i nodes d'intensitat, revelaven desitjos a petita i gran escala (assenyalaven, en definitiva, el camí cap als comptes corrents dels usuaris). El vell s'havia guanyat una jubilació daurada en una d'aquelles residències de luxe que no admeten fulls de reclamacions perquè tot és impecable: cambra individual, vistes a l'ocàs pacífic, dret a calmants i

disparadors de Delta-FosB, i ni un sol tatuatge als músculs dels infermers que l'atenien en un anglès irreprotxable. El retir somiat.

Qui paga mana i al vell el tenien endollat a l'Upperworld. Es desconnectava de tant en tant. No estava entubat i, tres cops al dia, cedia a la rutina de mastegar aliments. Però rarament abandonava el confort de la residència, això segur.

Allà hi va conèixer en Jacob.

Com correspon a una societat que no es pot permetre el luxe de castigar delinqüents de baixa estofa, en Jacob aleshores complia un succedani de condemna. A la presó hi havia passat un any i la resta de la pena quedava commutada per serveis a la comunitat. Però en Jacob no tenia la consciència tranquil·la. Fins i tot el THC li deixava un retrogust de culpa. A l'Associació, en Jacob hi va arribar pel seu propi compte (a vint anys és fàcil ser més papista que el Papa) pensant que una mica de xerrameca religiosa l'ajudaria a endreçar les contradiccions del seu cap. Volia dividir el món en dos, el Bé i el Mal, i fer la vida un xic més desxifrabla. L'empleada de l'Associació que el va entrevistar, en un cubicle, sense crucifixos a la vista, l'havia convençut del deure cristià de socórrer els solitaris.

—Sense amics, sense família —deia—, la societat els ha donat l'esquena i, encara que tinguin estalvis, ara pateixen una gran *misèria* espiritual. A tu, la societat no t'ha donat l'esquena, Jacob. Pensa en els que s'han quedat sols.

No entenia de quina manera pots sentir-te sol entre la gentada d'usuaris de l'Upperworld però, en fi, s'afigurava el pànic de l'Associació a la facilitat amb què els falsos profetes omplen les xarxes d'imatges desvirtuades de Jesús. Considerant el sincretisme dels telepredicadors *latinos*, les experiències místiques de pega i el consol de formar part d'una congregació multiracial (i ja no diguem la resta de consols que l'Upperworld ofereix) el ludisme de l'Associació era força comprensible. Qui vol sentir

parlar del Cel d'una altra vida, si el Cel és accessible en aquesta? Un Cel que no t'oblga a dinyar-la abans. Glòria infinita, aquí i ara.

—I una última advertència —va dir la dona de l'Associació—. T'odiaran perquè la teva presència significa que toca desconnectar i enfrontar-se a una persona *real*. Tu seràs la persona real a qui dirigiran el seu odi, Jacob. Odi real.

Però a ell ja li anava bé si l'odiaven. Volia sentir que pagava els plats trencats.

Així que va visitar octogenàries que no sortien al carrer sense filtre respirador, una mocosa amb l'esquelet rebregat com l'embolcall d'un caramel i, fins i tot, un obès mòrbid que s'anava quedant sense cara. Ningú li va donar les gràcies per les molèsties. Tots es quedaven mirant els dibuixos de melamina del sostre així que els baixaven de l'Upperworld, desorientats, com si una mà colossal els hagués arrencat de la dolçor del somni (si fa no fa, el que havia passat). En Jacob els esperava amb la safata del menú i un somriure que ni ell mateix acceptava. Cap d'ells, expulsats del plaer de la virtualitat, tenia l'estómac per a pèsols i xampinyons de debò.

Després li va arribar el torn al vell, i l'actitud mercenària (la manera en què en Jacob se n'anava puntual, o sacsejava els brics de suc de mango que li tocava d'oferir perquè un grup alimentari patrocina el projecte de reinserció) va deixar pas a una improvisació molt més familiar, sense protocols. Amb el vell es va produir una *connexió*. Al vell li feia el pes en Jacob. I viceversa. Un test de caràcter, potser, hauria revelat perfils psicosexuals similars i, si a això li sumaves que no competien per les mateixes femelles, és fàcil d'acceptar que congeniessin. Pràcticament eren la mateixa persona, si no fos perquè s'estaven a estrats socials diferents, oportunitats diferents i perquè en el físic, esclar, diferien: el vell era una figura eixuta i allargassada, com una imatge esvanint-se a la pantalla, i en Jacob era definitivament *chaparrito*, per coses de la genètica paterna. Quelcom

en la seva estructura més profunda (línies de codi font duplicades) els assimilava, però.

Al vell, en Jacob el visitava un parell de cops a la setmana. L'ajudava a menjar i li deixava triar els temes de conversa durant l'hora i mitja de visita. Però abans, per tal que la desconnexió de l'Upperworld no fos traumàtica, en Jacob s'hi endinsava amb el seu avatar i buscava el vell. Aquest detall només el tenia a les cites amb el vell. Aprofitava el locutori a la planta baixa de la residència, allà l'equip era més modern i polit que el de qualsevol local regentat per filipins (els únics prou barats per a l'economia d'en Jacob). I un cop a l'Upperworld cercava el vell al seu *kindom* favorit (una recreació dels anys noranta del segle passat, plena d'usuaris blancs, la seva merda de música, els seus privilegis) i, repenjat a la barra d'un *pub* fosc on tronava un tema guturalment escandinau, en Jacob frivoltitzava sobre el temps, el sol radiant d'allà fora, i li suggeria al vell que tocava reposar la consola i gaudir del món a la intempèrie. Baixar a l'inframón.

—Tornar a la pudor de lleixiu del món real —deia el vell— sempre és un plaer.

I tenia raó: l'habitació de la residència podia a desinfectant. A en Jacob el divertia que aquesta queixa sorgís d'un home que desprenia una olor agra de *pepperoni* caducat. Curiós que notem els defectes del món exterior mentre ignorem els inconvenients de la nostra pell.

—Desconnecta —li repetia en Jacob—. Ens veiem en un minut.

Es retrobaven fora de l'Upperworld, ara en persona. I el vell, que tenia unes celles idònies per a la disconformitat, somreia (somreia!) si en Jacob li pujava un descafeïnat fumejant i li feia creure que duia cafeïna. Il·lusions, el vell les necessitava. Aquest era el secret per entrar amb bon peu en aquella habitació que t'embafava amb una mescla de rancior senil i productes de neteja, i en la què lògicament no estaven permesos els objectes personals, perquè els marcs de fotos (o un trofeu d'escacs, o un cactus) dificultarien les tasques d'higienització. L'única decoració que al

vell se li permetia eren les seves samarretes velles, sota la bata, i la negror que es rebaixava com el record de les bandes que havien d'homenatjar.

Aviat, amb la confiança creixent del vell, en Jacob va ser convidat a trepitjar la llar que tenia a l'Upperworld. Es va fer una idea de les andròmines que, en vida, havien significat alguna cosa per a aquell ancià (raó per la qual en guardava un còpia digital). La casa era una rèplica del *loft* de solter, a Frisco, i albergava *souvenirs* de distints intervals biogràfics. Un baix elèctric, una *mokka* ennegrida, una butaca esgarrapada per una siamesa (digitalitzada, també). Les caixes de cartró arraconades, si no guardaven records, aportaven realisme a l'escena, la sensació que la pols pot precipitar-se sobre el teu passat virtual. El vell era enyoradís sense remei però, en presència d'en Jacob, no activava l'*app* amb l'espectre de la seva segona dona (la que havia estimat, amor real si fa no fa). Així a casa s'hi estaven tots dos, amb una cervesa, sols, i la cervesa havia de ser Lone Star. Quin romàntic, el vell. Les finestres del pis tenien vistes als pics ombrívols de les Ephel Dúath.

En Jacob va mostrar interès per una pilota de futbol teixida amb una alternança d'hexàgons i pentàgons que s'estava en un pedestal, també va preguntar pel sentit d'un coet adornat amb una quadrícula vermella i blanca... Engrescat, el vell li va allargar un disc fet amb un material plàstic tornassolat i un forat al mig per clavar-hi l'índex.

—Segur que no saps què collons és això.

—Et penses que vaig néixer ahir? Això —va dir en Jacob— és el famós bumerang dels aborígens australians.

Esclar que sabia de l'existència d'un objecte anomenat «cedé». Havia crescut descobrint-ne piles i més piles a les escombraries cada cop que buidaven un pis. Els reflexos irisats atreien la canalla i, al barri, els discos exercien de moneda de canvi en els jocs infantils.

Aquí a l'Upperworld, el cedé brillava com els de debò, però no reflectia res.

—MP3? —en Jacob va llegir la inscripció en retolador negre—. No conec la banda. Eren bons?

—Oh, humor intel·ligent, Jacob. Ets una caixa de sorpreses.

—Un *power trio*? Feien *speed metal* d'aquell que t'agradava?

—Prou, Jacob —va dir el vell prenent-li el cedé—. Considera't afortunat per haver gaudit del raríssim privilegi d'explorar la Fortalesa de la Soledat.

—La què de la Soledat?

—No fa gràcia, nano.

El vell preferia pensar que en Jacob feia broma.

—No —en Jacob (l'àvatar d'en Jacob) també semblava decebut—, no sé de què em parles.

—Superman...

—Sí, Superman, sí, el conec d'aquella manera. El paio de blau amb una capa...

—Merda, Jacob. Has eixamplat la puta bretxa generacional.

L'Upperworld mentia i l'àvatar del vell era jove i en Jacob feia poca panxa, però seixanta anys de diferència són seixanta anys de diferència, fins i tot en un món digital on la biologia gairebé no compta.

—Espero que el teu desinterès per Superman sigui perquè ets *fan* de Spider-Man.

—Això, Spider-Man —va respondre en Jacob desganat.

I, per si de cas, el vell no el va sotmetre a un qüestionari Marvel i van transportar-se cap a una casa de subhastes d'un *kindom* que aplegava europeus, majoritàriament, gent obsessionada amb la faramalla del Vell Continent.

D'ara endavant, en Jacob acompanyaria el vell a una pila de llocs per l'estil: el veuria licitar a cegues per lots de papers antics entre els quals, esclar, després *no* apareixeria el tresor que buscava. També junts sovintejarien bars temàtics i convencions d'experts que invertien fortunes per

forfollar la brossa *pop* que la vella Europa havia vomitat a les acaballes del segle XX. Acompanyats d'un còctel de colors impossibles, xerrarien amb xitxarel·los taiwanesos que aconseguien el primer sou piratejant col·leccions privades de tota índole: treballs a mida per als nostàlgics que volguessin recrear, posseir digitalment, els trastos que van perdre o cobdiciar al món real. En Jacob no entenia res. El col·leccionisme li semblava una aberració humana, una pulsio molt poc natural que, en origen, no devia servir per sobreviure a la selva trobant aliment i evitant depredadors. Tanmateix ja feia mil·lennis que la humanitat no havia de sobreviure a cap selva i les de l'Upperworld eren plenes de piràmides, quetzals i tigres bellíssims, però inofensius. La humanitat podia recrear-se amb el luxe del col·leccionisme, entre tants altres luxes i necessitats noves. El món s'havia bolcat en la nostàlgia i n'havia fet un negoci. I, el col·leccionisme, en tot cas, no era la més rara de les perversitats que poblaven les xarxes, allà on els somnis (per foscos que fossin) es feien realitat. Els pirates i els anarquistes comptaven amb les seves illes de llibertat; els criminals i els pedòfils, amb els seus paradisos a la carta.

Seguint el vell arreu, en Jacob va descobrir que hi havia tipus, i tot, que cobraven per revelar la informació manejada: llistes d'antiguitats, on trobar-les, a qui comprar-les. I després passava que a l'Upperworld s'hi venia també a recaptar informació sobre el mercat d'antiguitats de fora de l'Upperworld. Amb el vell va aprendre de l'existència dels gurmets del paper, la pols i els àcars. Autèntics sentimentals que avorrien les versions digitalitzades i desitjaven graponar originals esgroguèits. L'aristocràcia del col·leccionisme menyspreava l'espectre dels zeros i uns.

Cap a la tercera setmana d'haver-se conegut, en Jacob va exigir saber què empaïaven exactament. El vell no volia entrar en detalls pensant-se, potser, que descartat el misteri en Jacob ja no l'acompanyaria. O potser per la vergonya de tot plegat.

—Una dona, Jacob.

—Una dona.

—Ets massa jove per entendre-ho.

D'aquí, el vell no passava per molt que en Jacob s'hi interessés. Ara bé, pel que podia deduir, el vell s'havia enderiat amb una publicació de paper antiga, això segur. I se n'havia obsessionat perquè en aquella publicació apareixia la dona que buscava. I se n'havia obsessionat perquè aquella publicació era introbable. Tant en un món com en l'altre. En Jacob li feia d'escuder aquí i allà. Entrava allò en la categoria d'amistat? Bé, hi havia alguna cosa que els unia. Sense comprendre-la, en Jacob s'havia apropiat la mania del vell. Envejava que la vida del vell tingués un sentit tan clar, una direcció senyalitzada per neons, llampants, sense pèrdua...

—Què farem avui?

—El mateix de cada dia —va fer el vell—. Mirarem de conquerir el món.

—Eh?

—No em facis cas.

Se'l veia més ensopit del normal i en Jacob va mirar a terra per si havia caigut alguna de les píndoles receptades i el vell no se l'havia pres (un dia havia passat).

—Avui parlarem amb una experta. Si vols venir amb mi.

—Vindré... Em moro per resoldre l'enigma.

El vell va parodiar un cop de puny a l'avantbraç d'en Jacob. Era la seva manera de dir «gràcies». El vell s'anava entendant. esclar que els primers dies (oh, allò ja semblava la prehistòria) el vell l'havia rebut amb la pitjor ganyota. El vell vivia emprenyat amb el món (les celles eren prou clares al respecte) perquè els treballs per a localitzar la dona misteriosa sempre conduïen a un cul de sac. Després havia aparegut en Jacob i això, es temia, avortava la investigació a l'Upperworld, perquè el forçava a desconnectar i deixar-se atendre per un desconegut. Al primer cara a cara, el vell no va tirar d'eufemismes:

—Per què compleixes condemna? Has violat la veïna?

Lluny de cedir a l'atac, en Jacob es va limitar a triar una cadira per seure amb les cames prou obertes.

—He violat la meva germana mongòlica, però he canviat, Jesús m'ha assenyalat i m'ha dit que puc ser un bon minyó.

Al vell se li va girar el cap com a un corb. Va observar en Jacob de reüll fins que va descodificar el sarcasme.

D'aleshores ençà tot aniria rodat.

—Fill de la gran puta —va dir—. M'agrada el teu estil.

—Tu no ets cristià —va saltar en Jacob, perquè era el que li rondava pel cap—. No entenc per què l'Associació m'hi envia.

—T'hi envia perquè soc el darrer dinosaure sobre la Terra i em cal companyia, diuen —el vell va fer un gest estrany amb la boca, problemes amb la dentadura—. La teva associació de follanens té algun acord amb la residència i, segons sembla, jo el vaig acceptar quan vaig signar... I no fotis, tu tampoc ets cristià.

—Sí que ho soc. Els meus pares ho eren. Jo també ho soc, però un de relaxat.

—Ja conec els de la teva espècie. Tu ets aquí per redimir-te dels teus pecats.

—Explica'm alguna cosa que no sàpiga, col·lega.

—Fer-li companyia al vell serà dur. Aviso.

—Dona'm una setmana. Ja veurem qui és el purgatori de qui.

—Purgatori? Seré el teu infern, nano. Te'n penediràs d'anar pel món violant nenes retardades.

Després les coses no van anar així, esclar. A en Jacob li agradava la fatxenderia del vell, l'esforç per semblar perillós. I al vell li agradava el posat d'en Jacob, però també li agradava saber que aquell nano amb qui havia de tractar no era un bala perduda, que tenia salvació i futur. Ben mirat, en Jacob era un bala més equivocada que perduda. L'havia cagat,

molt, havia entrat a la banda de Los B8ys per una mena d'impuls racial, esperit de pertinença, o perquè així lligaria més, ni tan sols ho tenia clar, en Jacob... El cas és que havia après els gestos i les actituds del Manual del Perfecte Trepà, i al primer xoc verbal (encara no hi havia hagut temps de més) havia tret una pistola de la jupa, l'havia apuntat i amb la mateixa desimboltura amb què dispararies en un *kindom* d'acció, una violenta recreació del *Far West*, havia premut el gallet. I esclar, malgrat les aparences i tota la irrealitat del gest, això no havia succeït a l'Upperworld, sinó allà a baix, al món real, a la porta d'un Subway en algun racó de Fresno. L'havia cagat i estava penedit (Déu sap que ho estava) i desitjava més que ningú que tot el pes de la llei li caigués al damunt. Però el van jutjar com a menor, malgrat que el dia del judici ja tenia els divuit, malgrat que els pares volien que se'l tractés com un adult de totes totes. Collons, fins i tot en Jacob anhelava pagar-ho car. Però no, la societat va ser clement (potser perquè el cadàver era el d'un antillà que no figurava en la paperassa federal) i la maquinària per a la salvació social es va activar i el van enviar a un reformatori envoltat d'un mur inofensiu de sicòmors i on (política de la casa) feien la vista grossa si fumaves herba. Van ser unes vacances. Les interrompia un cop al dia per mantenir una conversa amb els experts del centre. La psicòloga era una dona tatuada amb grues i dracs com un paravent xinès. No escoltava. Es pensava que allò era un tutorial en un *kindom* d'autoajuda i es posava a xerrotejar, i la teràpia d'en Jacob consistia a fer que sí amb el cap.

—Saps què? Ara faràs un avatar nou evitant aquesta mania de mistificar la violència urbana. No renunciïs als símbols de la teva generació, però suavitza el teu aspecte de proxeneta.

En Jacob feia que sí.

—Les notes a l'institut no eren tan dolentes. Estàs passant per una època d'apatia i desorientació, Jacob. Res més. El potencial segueix al seu lloc —va assenyalar-se la templa, la seva—. Jo també he sentit ràbia, saps?

Trobaràs la manera de canalitzar-la, seràs un artista, he revisat el teu historial i he parlat amb els teus professors, tens el cap ben posat i sensibilitat, vas néixer al gueto, Jacob, sé el que és, però hi ha sortida per a la gent com tu i jo. Tu i jo, Jacob, som la mateixa merda.

En Jacob va tornar a assentir.

—Vas cometre un error. La societat vol donar-te una segona oportunitat perquè en seràs una peça clau, un artista, només cal que canalitzis la ràbia que el barri t'ha inoculat.

En Jacob va mirar-la als ulls. Va trobar que per un cop a la vida la dona volia que ell hi digués la seva.

—Sí —va fer en Jacob.

—Ara t'escolto, J —l'anomenava com els col·legues de la banda—, canalitza la ràbia i el món serà teu.

Però en Jacob no sentia ràbia. En Jacob no sentia res concret. El seu problema era l'apatia, potser. Anava necessitat d'emocions fortes. Bé, es conformaria amb emocions clares. Pertanyia a una generació que havia crescut a l'Upperworld i havia fotut mà a la cornucòpia de les emocions digitals, a totes hores. Les comparacions són odioses però la realitat té les de perdre contra el repertori d'experiències de l'Upperworld. Com qualsevol mortal, cada cop que baixava al món real, en Jacob trobava els colors poc vius i, tot allò que li passava, mancat d'intensitat. El pitjor era el sexe. A l'Upperworld ho tenia tot a la seva disposició. Tot. Els pocs intents de buscar satisfacció sexual fora de l'Upperworld havien estat frustrants. Si tenies la mala idea de fer-ho fora de l'Upperworld, aviat descobries que la teva parella era un pèl rudimentària (la percepció era recíproca) i que li mancava la imaginació i els recursos que, possiblement, gastava a l'Upperworld. En fi, ella s'obria de cames i es deixava fer i tots dos, mentre ho feien, sabien que allò ignorava les llums, els angles, l'atletisme i els gemecs de l'Upperworld. Al món real els *Homo sapiens* cardaven com carden les vaques. Bé, en Jacob, pensava en vaques tot i que no

n'havia vist cap de debò, ni de bon tros una de muntada per un toro. I a l'Upperworld podies anar fent, mantenir-te a l'altiplà del plaer durant hores, però aquí... Quan s'escorria, en Jacob sentia un gran buit, com si li haguessin pres una part important de si mateix i no li tornessin. Ei, això era un sentiment. Va aferrar-se a aquest sentiment perquè era una cosa ferma, però al cap d'una estona el buit ja cedia a l'abúlia.

Potser començava a comprendre el vell.

Al mes de citar-se, xerrar vora el llit de la residència i fins i tot ser acompanyat per en Jacob a circumval·lar l'edifici en un tomb lent i esgotador, el vell va concebre nous plans i en va incloure en Jacob.

—Qui ha tingut la idea de fer un tomb?

—Ha estat teva.

—Que no torni a passar, Jacob. Anem a l'Upperworld.

El vell havia de trobar-se amb un pirata de Vancouver perquè li confirmés si podia copiar revistes d'alguna col·lecció particular i que el vell retrobés la dona ambicionada. Però el pirata li va dir que la revista no havia deixat rastre digital. El nom només apareixia en llistes, però no conduïa cap a cap propietari. Si més no els números publicats entre 1993 i 1998 no constaven enlloc. De números més recents sí que se'n trobaven però aquests no li valien al vell perquè no contindrien l'exemplar que contenia la dona. El pirata va demanar excuses. Li devia saber greu cobrar per una feina mal acabada. El pirata no pronunciava bé el nom de la revista: *El Jueves*. En Jacob va quedar sorprès pel nom i volia interrogar el vell però semblava que una casa se li hagués esfondrat al damunt.

—Si no ha trobat el seu camí fins l'Upperworld deu voler dir que ja no existeix en format físic...

El vell sempre quedava derrotat i després recuperava les esperances (nostàlgia, esperança, sensacions traïdores) i tornava a remoure cel i terra per reprendre la investigació.

Ara que en Jacob sabia que el vell anava al darrere d'una revista espanyola perquè era espanyol, va recuperar la llengua paterna (pare mexicà, mare filla de coreans, a casa es parlava californià). El vell li va respondre en anglès:

—Tu et penses que això que parles és espanyol però, creu-me, no ho és.

En Jacob va arrufar les celles.

—A banda que l'espanyol no és la llengua que vaig aprendre a casa —va afegir el vell.

—No?

—És molt llarg d'explicar.

—Tenim tot el temps del món.

—Parla per tu.

I ja no van abandonar l'anglès. Els valia per parlar de les coses que al vell li havien succeït en un altre país, en una altra llengua, per invocar la nostàlgia del vell, s'entén, que havia nascut a Barcelona. Ara tornava a tenir esperances que tot aniria bé i la dona emergiria. Potser s'auto-enganyava. De vegades semblava que el vell passés per les cinc fases de Kübler-Ross. En un ordre desordenat, el vell negava, es deprimia, s'aïrava, acceptava que no hi havia res a fer, tornava a aïrar-se i, tot seguit, buscava la manera de seguir negociant.

En Jacob també dedicava una part del seu temps a buscar solucions i accelerar el *quest*.

—Per què no pagues algú que visqui a Espanya perquè trobi la revista?

—Perquè ja tinc el bitllet d'avió.

—Què?

—En tinc dos. Si vols...

—Quan?

—Demà al vespre.

—Collons.

—No tens res millor a fer, Jacob. No saps què fotre amb la teva puta vida. T'estic donant una lliçó essencial. El temps que passes amb mi aprens què *no* has de fer amb la teva vida. No has de permetre que la nostàlgia et domini...

—Pots deixar la residència així com així?

—He avisat amb tres dies d'antelació.

Ara en Jacob va amoïnar-se. Potser el vell no era més que un dement com tants altres. Potser acompanyar-lo era la ruïna d'en Jacob i es quedava penjat en un país estranger.

—Vindràs.

—Però et deixen marxar?

—No és una presó, Jacob. Ho sembla però no ho és. Ser vell sí que és una presó. Tu m'ajudaràs a fugir-ne.

Mai no havia vist el vell tan cursi i no va saber què respondre.

—Ets jove i no pots entendre en què es torna la vida.

—No t'hi acompanyaré si t'has de posar paternal.

—La teva pistola té un nombre limitat de dispars.

—Amb quina em surts ara?

—La pistola, nano.

—Col·lega, no vull parlar d'això.

—No en vols parlar? No en parlarem, però és central. Tot gira al voltant d'això. Intensitat, Jacob, intensitat i la puta enyorança.

—Prou.

—Soc el fantasma del futur i he vingut a alertar-te.

—Deixa-ho estar.

—Això s'esgota, nano.

—Gràcies per les bones notícies.

—Em preocupo pels altres i pels seus penis.

—Collons, no diguis «penis».

—No hi ha droga que ho solucioni, nano. És el que miro de dir-te. No hi ha droga. Tot és al teu cap i el teu cap s'avorreix de la vida perquè ja no assoleixes la intensitat d'abans. I un dia busques el culmen dels cúlmen i contractes una puta caríssima que et passi una soga pel coll i t'ofegui calculadament perquè et falti l'oxigen i...

—Prou.

—Vindràs.

—Esclar que vindré. No tinc res millor a fer.

—Ja t'ho deia jo, nano.

I hi van anar.

Un viatge carnal, llarg i penós, no pas un viatge de l'Upperworld. En Jacob no s'ho acabava de creure. Ni en un *kindom* de fantasia total hauria estat tan fora de lloc com en aquell avió que volava cap a Europa. En Jacob, que ni tan sols havia creuat la frontera mexicana, es va trobar en un vol transoceànic, envoltat de gent estranya que tenia necessitat d'avions i a sobre podia pagar-s'ho: gent rica o perversa, o totes dues coses. Van aterrar a la capital. El vell volia anar a Barcelona i van agafar un tren (i la clientela del tren no tenia res a veure amb la de l'avió, aquí hi havia nens enfilant-se als seients, figures envelades que devien bellugar el cap perquè parlaven per telèfon, un passatger va deixar un pinyol de préssec a la finestra). I un cop a Barcelona, sorprenentment, el vell no va voler anar directament a les adreces que tenia anotades. Potser s'ensumava una nova decepció i volia protegir-se. Un moment de feblesa. En Jacob, en canvi, va sentir-se impacient i va recrear-se en la vibració nerviosa de l'estómac. Esperarien un dia sencer. Van estar-se en un hotel automatitzat molt merdós. En Jacob es va témer que els diners del vell tinguessin un límit. Després es va témer que la salut del vell es ressentís. Respirava feixugament. Els peus no acabaven de trepitjar pla quan caminava, encara que ho feia del bracet, amb en Jacob.

—Ens connectem una estona a l'Upperworld i reposes?

—No.

Li feia de bastó i de gos pigall, en Jacob. Feien una fila estranya. Des de fora, què eren? Un avi i un net? Dos bojos en una ciutat de bojos? En Jacob mirava al voltant i trobava que l'arquitectura era exòtica, però la impressió de l'ambient era purament californiana: sol de justícia i olor de metalls pesants, campaments de rodamóns i piles d'escombraries que, per a alguns, podien assegurar la subsistència. Van fer venir un taxi. El vell no hi va voler triar la música quan el taxi li va donar una llista de propostes per personalitzar el trajecte. La veu femenina del taxi papissotejava en espanyol. En Jacob ho trobava sexi. El vell mirava per la finestra sense obrir la boca. Potser es mirava el reflex i no pas la vida al carrer. El vell anava tot seriós, irreconeixible, com si s'estigués en una sala d'espera i un sisè sentit l'alertés de les males notícies que li anunciarien en breu. Empaitava una dona en una revista. Què passaria quan la trobés? Què passaria si no la trobava? Qui era? Potser era una antiga xicota. Potser era la mare del vell. Potser no era ningú i el vell era boig. En Jacob s'esperava una nau en una zona industrial, però el taxi va aturar-se en un carrer atrafegat de ciutadans que devien saber on anaven i que, amb pressa, esquivaven els drogoaddictes estàtics.

Van pujar a un ascensor de broma, una gàbia de ferro forjat, cap al pis d'algú, l'últim pis. Allà una porta de fusta de l'any de la catapum deixava una escletxa i uns ulls foscos observaven com ells arribaven lentament al replà. El vell va desequilibrar-se i en Jacob va haver de subjectar-lo amb els dos braços. Un androgin els va convidar a passar al pis. Una pell més fosca que la d'en Jacob i pintallavis lilós. Pakistanès, potser. Al rebedor hi havia un quadre daurat amb una inscripció alcorànica en plata. S'estaven en un passadís que era ple de prestatgeries metàl·liques.

—*¿Qué número busca, exactamente?*

El vell va estossegar abans de respondre:

—*Ya te he dicho que no lo sé.*

—¿*Qué fecha exacta?*

—*En cuanto vea la cubierta sabré que la he encontrado* —va girar-se a en Jacob—. Era una coberta rosa, això ho recordo.

—Ja tens per on començar —va dir l'amfitrió en anglès.

No se'n fotia. Els va fer passar a una sala d'estar, familiar. A la cuina, algú hi fregia verdures indeterminades i en una cadira hi havia una guitarra de joguina. Quan el vell i en Jacob ja seien al sofà, l'androgen va consultar una tauleta.

—El pagament no ha arribat.

—No l'he fet, encara.

El vell tossia. L'amfitrió va tornar a l'espanyol:

—*Elige cuantos lotes quieres abrir y págalos.*

I en Jacob:

—¿*No tiene un vaso de agua?*

Com un bon amfitrió, l'androgen els va dur un parell de gots i una gerra d'aigua fresca, però ni en Jacob ni el vell la van tocar. Després va aparèixer amb unes piles de revistes precintades.

—*Estas son de 1995 a 2000*— va dir.

El vell no podia ni arrencar-ne el plàstic i en Jacob el va haver d'ajudar. Al vell li tremolaven les mans mentre consultava revistes i les amuntava entre els peus. Tenia expressió d'espant i no pas d'il·lusió. A en Jacob li sabia greu que aquell home que havia començat a apreciar s'hagués transformat en una criatura ridícula, desamparada. Va fixar-se en l'antiquari, o el que fos aquell androgen. Se'l va mirar buscant l'enteniment (sí, el pobre vell és boig) però l'androgen feia que sí amb el cap i esperava solemne que el vell trobés el que buscava. Podia estar tranquil que el pagament ja estava fet. O potser és que devia comprendre perfectament el que allà passava. Era la seva feina, de fet. Entenia la soledat del *fan* massa específic i entenia la punxada de la nostàlgia, perquè la seva feina ho exigia.

El vell es va quedar a les mans una revista amb la coberta rosa i una caricatura d'un home nassut. Va tancar els ulls breument. Va respirar i, aleshores sí, va girar els fulls per trobar la dona de l'interior. Ara, a banda de les mans, li tremolava el tronc sencer. Aquell tros de paper estucat connectava amb una emoció poderosa, molt real, alguna cosa fotuda al centre del cervell com un pinyol en una fruita. Quan el vell va trobar la pàgina (havia sospirat) en Jacob va sentir que era una obscenitat donar-hi un cop d'ull. Era la intimitat del vell. L'androgin mirava el sostre. Però en Jacob no ho va poder evitar. Els ulls van buscar la imatge. Tan sols una tia amb les tetes a l'aire i les cames tancades (res de conys exposats). Tan sols era la imatge d'una dona nua. I si en Jacob improvisava la història que hi havia al darrere, imaginava una estudiant necessitada de calers i prou. S'havia deixat els cabells cobrint la cara i se n'intuïa la boca, el llavi mossegat. La imatge no era res més que una dona amb els pits comprimits per la postura dels braços i un borrisol insignificant al pubis.

I aquell home no era més que un vell que no podia reprimir el plor.

I aquest món d'aquí a baix és patètic.

El vell ja va morir fa temps, però en Jacob el recorda.

DRAMATIS PERSONAE

Jordi Masó

«Ningún cuento está completo si no le falta algo.»

ELOY TIZÓN, *Herido leve*

Per ordre d'aparició:

TOMÀS ARNAUS, viatjant de comerç. Després d'una nit d'excessos etílics —per celebrar una transacció particularment lucrativa—, provocarà l'accident de trànsit que desencadenarà aquesta història. Perdrà la vida en la col·lisió. Deixarà una vídua i dos fills de cinc i tres anys.

ASSUMPTA ESTAPÉ, metgessa que atendra els dos ferits en el lloc de l'accident. Dictaminarà la mort de Tomàs Arnaus («mort fulminant», dirà l'informe) i tindrà cura de les constants vitals de l'altre implicat en el sinistre, Eloi Bardera, amb el cos atrapat entre la ferralla.

MARTÍ GIRBAU, bomber. Intentarà salvar en va el braç d'Eloi Bardera. L'extremitat li serà amputada *in situ* amb la supervisió mèdica de la doctora Estapé.

ELOI BARDERA, protagonista d'aquesta història. Trenta-tres anys. Va estudiar —amb poc entusiasme i encara menys èxit— telecomunicacions. A l'inici d'aquest conte està a l'atur. A causa del xoc frontal amb el cotxe de Tomàs Arnaus, perdrà el braç dret, però trobarà una manera de guanyar-se la vida. Déu tanca una porta i n'obre una altra, com se sol dir.

LLUÏSA DALMAU, dona d'Eloi Bardera. Trenta-dos anys. Professora de secundària. Serà el primer testimoni del prodigi: un matí, encara al llit, trobarà descosits els punts de sutura del monyó del marit i l'os traspuntant per la ferida, envoltat de carn nova i sangonosa («com el farciment cru d'un botifarró», observarà).

IGNASI MAIMÓ, metge. Il·lustrarà a Eloi Bardera en l'existència dels Regeneratius, aquelles persones nascudes amb la capacitat d'auto-generar teixits danyats, de renovar òrgans extirpats o membres escapçats i recuperar-ne les funcions vitals. Prescriurà medicaments, programarà analítiques i verificarà la curació del braç de Bardera.

DOMÈNEC CLAPÉS, «MOME», amic d'Eloi Bardera. Freqüentador de bars. Contribuirà a la distensió del relat amb apunts costumistes i alguna grolleria com: «Ara ja te la pots tornar a pelar amb la dreta!».

VICENT MORAGUES, doctor en Ciències Bioproteiques. Un dels principals investigadors en el camp dels Regeneratius. Autor de l'assaig *Regenerar-se o morir*, en el qual, a partir de l'estudi de seixanta-tres casos de Regeneratius de tot el món, explora les possibilitats terapèutiques d'aquesta «desviació» aplicada als trasplantaments, mitjançant un sistema de Donants convenientment reglamentat. Aportarà al conte els fonaments teòrics en uns paràgrafs feixucs però necessaris. Proposarà a Eloi Bardera que es faci Donant i li notificarà les contraprestacions econòmiques —molt substancioses— que comporta ser-ho.

SANTIAGO PUÉRTOLAS, obrer de la construcció. Una serra hidràulica li seccionarà el peu esquerre per damunt del turmell. Una necrosi prematura del membre amputat complicarà la seva reimplantació de manera que s'haurà de recórrer a una donació. Els exàmens preceptius veri-

ficaran la idoneïtat del peu esquerre de Bardera. Puértolas serà el primer Receptor de membres de Bardera.

YVONNE, cambrera del Rochechouart de París. Bardera i la seva dona hi soparan cada nit gràcies als honoraris obtinguts per la donació del peu. Les primeres vegades Bardera entrarà al restaurant amb una crossa. Cap al final de l'estada a la capital francesa, presumirà de la seva recuperació davant Yvonne amb uns àgils passos de ball. La cambrera —pèl-roja, vint-i-set anys, originària de Lyon— despertarà la gelosia de l'esposa i provocarà una discussió, anunci d'uns conflictes matrimonials que s'agreujaran a mesura que la història avanci.

JACINTO CARRERAS, agent immobiliari. Mostrarà al matrimoni Bardera-Dalmau el xalet d'obra nova en la part alta de la ciutat: tres-cents metres quadrats d'habitatge, mil dos-cents de jardí, piscina climatitzada. El pagaran al comptat.

MANEL VILLALBA, pianista. Cinquanta-dos anys. S'escapçarà el polze esquerre llescant un pernil ibèric. Podrà prosseguir la seva carrera gràcies a convertir-se en Receptor de Bardera.

JUDIT GUTIÉRREZ, advocada. Quaranta anys. Perdrà un ull durant una revetlla de Sant Joan i n'hi implantaran un del Donant Bardera.

MARIA DE LA PAU GUZMÁN, atleta, medalla olímpica de salt de perxa. Vint-i-nou anys. Una mala caiguda li hauria fet abandonar l'esport si no hagués decidit fer-se Receptora d'un menisc de Bardera.

SERGIO PITARCH, empresari. Cinquanta anys. Practicant l'esquí aquàtic, l'hèlice d'una llanxa li segarà els genitals. L'afortunada compati-

bilitat amb els òrgans reproductors de Bardera li permetrà reprendre tant les relacions sexuals —Pitarch és un home promiscu— com les funcions pròpies de l'aparell urinari.

SORAYA, prostituta dominicana a qui Eloi Bardera freqüentarà d'amagat durant el mes de vacances a Punta Cana. L'exuberància dels coits corroborarà l'eficàcia de la seva recent regeneració fal·lico-escrotal (comprovació que no podrà fer amb la seva dona: les còpules a República Dominicana seran molt esporàdiques).

YÉSSICA, ASHLYN, ODETTE, prostitutes cubanes. Bardera les alternarà al llarg del mes i mig d'estança a L'Havana. La circumstància de viatjar sense la seva dona facilitarà les transaccions.

IRINA SMIRNOVA, doctora de l'Institut Bioproteic de Catalunya (IBC). Especialista en la detecció de Regeneratius Viscerals, aquells Regeneratius que també tenen la facultat de renovar perpètuament els òrgans interns. Aquests Donants són molt valuosos, ja que proporcionen òrgans en bon estat per a malalts que necessiten trasplantaments d'urgència. Per això les retribucions són molt més elevades. La doctora Smirnova proposarà a Eloi Bardera sotmetre's al Test de Rakhula per determinar si el seu organisme és Visceral. Li explicarà que la prova consisteix en extirpar una secció minúscula i innòcua de l'intestí per comprovar si es produeix un reajustament del budellam i si ho fa amb la celeritat suficient per no alterar les constants vitals ni afectar el funcionament de cap òrgan.

HELENA SÁNCHEZ, infermera. Assistent de la doctora Smirnova a l'Institut Bioproteic de Catalunya (IBC). Informarà Bardera dels resultats del Test de Rakhula i l'instruirà en el Programa de Protecció de Regeneratius Viscerals, creat per combatre la delinqüència i les màfies

internacionals que trafiquen amb òrgans. Li farà un advertiment: «Un fetge és un tresor», i afegirà truculència al relat explicant el cas d'una «granja» desmantellada prop de Novossibirsk, Sibèria, on mantenien presoners a un grup de Regeneratius i els anaven extirpant òrgans (externs o interns, segons les necessitats del mercat). Per reduir costos i personal mèdic ho feien sense anestèsia. La «granja» va ser batejada amb el nom de «La carnisseria de Sibèria». Per contrarestar el possible efecte descoratjador d'aquesta informació, la infermera Sánchez farà saber a Bardera que els estipendis d'un Regeneratiu Visceral tripliquen els dels Regeneratius Comuns.

FABIÀ BENLLOCH, notari. Donarà fe de l'acord contractual entre Eloi Bardera i la Clínica de Regeneratius de Catalunya (CRC). En virtut d'aquest contracte, Bardera estarà obligat a sotmetre's a totes les operacions d'extirpació que acordi la institució. El contracte també comportarà la incorporació al Programa de Protecció que vetlla per la seguretat i la integritat física dels Donants. El notari, un home eixut que parla amb la monotonia i la circumspecció que caracteritza el gremi, no s'estalviarà la brometa: «Protegir-lo a vostè li costarà a l'Estat un ronyó».

JULIÁN BERESFORD, guardaespalles. Fill de pare anglès i mare murciana, forma part del Programa de Protecció de Regeneratius Viscerals des dels inicis. Serà l'ombra de Bardera allà on vagi i farà guàrdia cada nit davant de casa seva. Tot i ser un perseguidor experimentat i discret, la presència constant de Beresford en les vides d'Eloi Bardera i Lluïsa Dalmau aguditjarà les tibantors del matrimoni.

MOSSÈN BLAI, rector de la parròquia. La seva aparició a casa de Bardera —un dissabte a la tarda, amb l'aquiescència de Beresford— plantejarà el conflicte des d'una dimensió ètica i religiosa, amb implicacions

morals que donaran gruix i transcendència a una història que algun lector hauria pogut titllar de superficial. Una exposició *in extenso* dels arguments del capellà depassaria l'obligada concisió d'aquest *Dramatis Personae*, però els plantejaments podrien resumir-se en una frase: «Si Déu ha disposat que perdís un ull, has d'acceptar quedar-te borni». Bardera serà tan expeditiu amb mossèn Blai com Jesús amb els mercaders del temple de Jerusalem.

ALFONSO BLANCO, empleat de correus jubilat. Setanta-tres anys. Serà el primer Receptor Visceral de Bardera (un ronyó).

ESTHER MIRÓ, mestressa de casa. Vuitanta-tres anys. El Donant Bardera li aportarà un nou fetege.

AHMED HAKIM, comerciant. Cinquanta-nou anys. Fumador compulsiu. Amb la promesa de deixar el tabac, se li concedirà ser Receptor d'un pulmó de Bardera (tot i que els pulmons de Bardera estaran lluny de ser modèlics: fuma dos paquets diaris).

ALBERT TORNÉ, «BERT», company d'universitat d'Eloi Bardera. Una nit, mentre els dos amics s'emborratxen en un bar, Torné veurà com Beresford s'enduu a Bardera del local. Abans d'emportar-se'l, el guarda-espatlles li explicarà, didàctic, que el Programa de Protecció vetlla pels Donants i pels òrgans dels Donants, «pel bon manteniment dels recanvis», dirà. Un fetege en un estat deficient fa de mal trasplantar. També li aconsellarà que deixi el tabac «per no malmetre el seu flamant pulmó». Bardera, encallant-se en les consonants i allargassant les vocals, protestarà per aquelles intromissions selectives: on era Beresford quan se li va ficar a casa aquell escarabat de l'infern? (en referència a mossèn Blai).

GUSTAVO CORBERÓ, terapeuta matrimonial. Lluïsa Dalmau arrossegà Eloi Bardera a una teràpia de parella amb el doctor Corberó. Bardera assistirà a la primera sessió en plena convalescència del duodè (donat a LLUÍS SOLDEVILA, inspector d'hisenda, cinquanta-cinc anys). Estarà de mal humor i sota els efectes dels sedants. Per això Bardera escoltarà l'exposició de les queixes de la dona des d'una boirina plàcida, immune a les acusacions: quan no està desmembrat, el seu home es passa la vida embenat; si no és al llit de la clínica, ha de fer repòs a casa; ja no viatgen mai enlloc; els han imposat un guardaespalles que els segueix tot al dia, no tenen vida privada; es tem un segrest, que portin l'Eloi a una «granja» com aquella de Sibèria (Bardera lamentarà ser a vegades massa loquaç); i, a més, l'enganya amb altres dones, de fa temps, això ho sap del cert. El monòleg culminarà amb un: «I per què volem tants diners, si no sabem què fer-ne?». El doctor Corberó sap que en parelles amb Regeneratius les crisis són freqüents i els prescriu una estratègia de reconciliació infal·lible. No ho serà.

ZHAO XIONG, cirurgia de la Clínica de Regeneratius de Catalunya (CRC). Passarà a la història de la cirurgia regenerativa visceral com a autor d'un triple trasplantament simultani d'òrgans des d'un mateix Donant. Entaforen l'estómac de Bardera dins de PAU GUERRERO (pilot d'aviació, trenta-sis anys), el pàncrees va a parar a JUANA LINARES (modista, seixanta-dos anys) i l'intestí prim a l'interior d'ARNAU FORNS (fuster, cinquanta-vuit anys). Durant uns minuts, sobre la taula del quiròfan, inconscient, Eloi Bardera s'estarà amb l'abdomen badat esperant que les vísceres se li recomponguin. «I si hi fem serradures i en fem un ninot?», proposarà un infermer bromista (el caràcter difícil del nostre protagonista li haurà guanyat algunes antipaties entre el personal del centre).

JOSEFINA, cuinera i domèstica. Bardera la contractarà quan la Lluïsa Dalmau el deixi. Li oferirà un salari elevadíssim.

MIKEL ALBERDI, artista plàstic. Quaranta-nou anys. Perdrà la mà dreta en l'explosió d'una bombona de butà i serà declarat Receptor de Bardera.

ADRIÀ PUIGMAL, metge de la Unitat Postoperatòria de la Clínica de Regeneratius de Catalunya (CRC). Constatarà que, després de l'amputació, la mà dreta de Bardera no es regenera. Atribuirà la irregularitat a un cas de Regeneració Retardada. Un fet infreqüent, però que no hauria d'alterar l'execució de les donacions programades. Eloi Bardera no ho veurà tan clar. Eloi Bardera, de fet, s'hi negarà. Eloi Bardera protestarà i amenaçarà de denunciar-los. Eloi Bardera muntarà un escàndol. S'haurà d'avisar a Seguretat.

VÍCTOR MORENO, dietista. Seixanta-dos anys. Les cèl·lules canceroses s'apoderaran del ronyó que li queda (l'altre va ser extirpat set anys abans). La seva vida dependrà del Donant Bardera.

SEBASTIAN FOWLES, nefròleg de la Clínica de Regeneratius de Catalunya (CRC). Davant la resistència de Bardera a desprendre's d'un ronyó, Fowles adduirà motius humanitaris (la vida del dietista Moreno «penja d'un fil»), mèdics (un episodi de Regeneració Retardada no presuposa la cancel·lació de les capacitats regeneratives d'un cos) i contractuals (Bardera, en una situació d'emergència, està obligat a ser Donant: així ho va signar). S'haurà d'avisar a Seguretat.

LOURDES BASSAS, infermera. Quan Bardera es desperti i descobreixi el monyó persistent al final del braç dret, la infermera Bassas li

administrarà un calmant. Tot i els efectes del sedant, Bardera comprovarà que, sota l'embenatge que li abraça el ventre, els punts de sutura no se li hauran fos màgicament en l'epidermis sense deixar rastre, com sol passar després de cada donació: ben al contrari, en el lloc on li han extret el ronyó hi haurà una cicatriu inflada i violàcia. La infermera Bassas avisarà a Seguretat.

CARME FREIXES, propietària d'una marisqueria. Cinquanta-nou anys. Pateix un càncer pancreàtic. El pàncrees del Donant Bardera es qualificarà d'«òptim».

JAUME ROSELLÓ, doctor en Ciències Bioproteiques i Director de la Clínica de Regeneratiu de Catalunya (CRC). Es presentarà davant Eloi Bardera per justificar que l'hagin lligat al llit amb corretges (una mesura de prevenció, dirà, «pel seu bé i pel bé dels seus Receptors futurs»). El doctor Roselló parlarà de la «roda que no pot parar de girar per garantir el bon funcionament del sistema sanitari», de la responsabilitat adquirida per aquells privilegiats que es fan Donants, dels deures morals que comporta, del compromís ferm de totes les parts implicades, dels contractes signats («La salut d'un país no pot dependre dels capricis de cada Donant»). Li recordarà les compensacions que puntualment s'ingressen al seu compte bancari. Al·legarà que la Legalitat vigent els empara i, alhora, els impel·leix a seguir endavant («Si ara aturéssim els trasplantaments, ens vindrien a demanar explicacions!»). Veient a Bardera tan alterat, el tranquil·litzarà assegurant-li que la recuperació de la mà i del ronyó perduts seran efectives ben aviat. Li explicarà que un doble cas de Regeneració Retardada és excepcional, però no inèdit: n'hi ha constància d'un que va produir-se a Novossibirsk, Sibèria. Els crits i les llàgrimes de Bardera mereixeran el menyspreu del doctor, que lamentarà aquella «actitud profundament insolidària» i li receptarà un sedant intravenós.

GUADALUPE ROBLES, professora universitària. Quaranta-un anys. Un delinqüent li robarà la bossa després de clavar-li repetidament un ganivet a l'estómac. Serà Receptora de Bardera.

IVÁN BARCELÓ, operari d'una empresa de conserves càrnies. Trenta-sis anys. Una picadora de carn li trinxarà la cama esquerra. Serà Receptor de Bardera.

IKER BENAVIDES, miner. Quaranta-set anys. Malalt de pneumoconiosi en fase terminal. Serà Receptor de Bardera.

JUAN DOMÍNGUEZ, EVA MIRANDA, ARNAU BALLESCÀ, PIERRE BOURDEU, ISABEL CARULLA i FRANCESC PINAR, amb edats i professions diverses, també seran Receptors de Bardera.

MARINA SVOBODA, periodista especialitzada en temes científics. Per documentar-se per al seu llibre *Els Regeneratius: una vida al servei de la societat*, visitarà Eloi Bardera al llit de l'hospital. Li prohibiran fotografiar-lo. No parlarà amb ell perquè el mantindran inconscient. «Els protocols per als Regeneratius empiocats són molt estrictes», s'excusarà el doctor Roselló. Una infermera li facilitarà un historial complet de Donacions. «Admirable!», farà la Svoboda en veure el llistat i no podrà ocultar l'emoció davant les restes d'aquell home exemplar, amb el cap i l'abdomen recobert de benes («com una mòmia egípcia», pensarà, però la periodista de seguida bandejarà un pensament tan poc caritatiu). Quan comenti que a Bardera no li queda cap extremitat, el doctor Roselló respondrà: «Cap Regeneratiu està complet si no li falta algun membre: els mou una insubornable vocació de servei». Marina Svoboda prometrà dedicar a Eloi Bardera un capítol sencer del seu llibre i voldrà saber quan

temps de vida li queda. El doctor Roselló, amb un posat consirós, confirmarà que Bardera va perdent facultats, «però encara ens ha de fer servei». Perquè dels Regeneratius, com dels porcs, s'aprofita tot (això ho pensarà, però no ho dirà).

SALVADOR MASRAMON, químic. Seixanta-dos anys. Tindrà una aturada cardíaca mentre segueix un partit de futbol per televisió. Serà el tercer infart en pocs mesos. Incapaços de reanimar-lo, el traslladaran d'urgència a la Clínica de Regeneratius de Catalunya. Serà Receptor de Bardera.

ORGANISMES

Inés Macpherson

La Leila observa el Lucas i somriu. Amb els mesos ha après a gaudir-ho. Li agrada aquest moment previ, la possibilitat d'allargar el joc, l'espera, observar la mirada triomfant que es dibuixa al rostre de l'home que jeu al llit quan la veu apropar-se, nua, decidida, amb dos mocadors de tela a les mans. Pot intuir el que ell s'imagina, les expectatives que engreixen la seva fantasia i el seu desig. El vol així, perquè d'aquesta manera l'estira-i-arronsa és més divertit: lligar les seves mans i sentir el «no m'esperava que fossis d'aquestes»; tapar-li els ulls malgrat els «no em facis això, que et vull veure». El Lucas es remou contra el matalàs, disposat a jugar, intentant mossegar-la quan la sent a prop. Sap que és veritat que la vol veure, que la vol tocar. Però és més fàcil així. El que ha d'arribar ara és una dansa, necessita estar relaxada, que ell estigui excitat d'una manera salvatge, perquè si no, no funciona. I aquests segons d'immobilitat li permeten passejar els seus dits i la seva boca per la pell del Lucas, provocar-lo, tastar-lo. Pot sentir la seva olor, la seva suor, com es tensa, com la saliva li mulla els llavis. El cos de la Leila respon, és com si la pell es fes més flexible, els seus pits es posessin a lloc i els malucs s'obrissin per acollir l'home que té a sota. Sent l'escalfor, com tot comença a fluir. Rodona. Líquida. S'acobla en el moment en què li treu la bena dels ulls. Ell obre la boca, gemega en sentir el contacte de la pell. El plaer i l'excitació d'ell l'encenen i la relaxen una mica més, es torna més ampla, l'acull. Li encanten aquests primers instants, veure's reflectida en la mirada de l'altre, desitjada, admirada pel seu cos de dona.

Però la vida i el cos de la Leila no sempre han estat així. No sempre ha estat acaronada ni estimada. No sempre ha entrat dins del cànon del que es considera una dona atractiva. La Leila va néixer en una família es-

tàndard que volia complir tots els paràmetres socialment establerts per ser precisament això, estàndard. Un matrimoni que tenia un pis amb piscina comunitària, un gos, un fill gran, una filla i que sentien la urgència d'una criatura més. La notícia de l'embaràs va ser rebuda com un regal: ja tenien on dipositar aquell amor que no sabien cap a on dirigir des de feia uns anys. La Leila seria una nineta, una dolça criatura a qui amanyagar i malcriar. La mare somiava amb la possibilitat de no deixar-la créixer, perquè així sempre tindria un objecte petit a qui estimar.

El dia del naixement de la Leila, les expectatives eren immenses, però no en va complir cap: no era una nena molsuda, amb les galtes rosades i les extremitats toves. Ningú tenia ganes d'abraçar-la, d'acaronar-la o de fer-li pessigolles. Havia nascut prima, amb els dits de les mans llargs i uns ulls massa clars, massa oberts. Semblava sana, normal. Tenia tots els elements que una criatura acabada de néixer havia de tenir, però les seves constants eren baixes, com si el seu cos estigués adormit.

«Potser si li dones el pit i suplementes aconsegueixes que s'engreixi una mica», va suggerir la pediatra, aixecant amb cura els bracets esquifits de la petita Leila. I així ho van fer. Durant els primers anys, la Leila va menjar tot el que els seus germans no havien menjat. Va endrapar fins i tot els aliments que deien que no eren saludables a la seva edat; qualsevol cosa perquè guanyés una mica de pes. Es va anar arrodonint una mica, les mans es van anar omplint, també les galtes, i no semblava a punt de trencar-se amb un cop de vent. Però no es convertia en aquella nineta que la mare necessitava per sentir-se viva, plena, feliç. I la mirada i el cos de la nena sempre destil·laven gana.

Una gana que ara li omple els ulls d'una manera diferent, conscient. Les seves dents llisquen per la pell suada del Lucas. El contacte de la seva boca amb el coll fan que ell s'arquegi i deixi anar un esbufec. La busca, la desafia amb la mirada. La Leila somriu, pressiona les cames contra el seu cos, li deslliga les mans. Ell l'abraça amb força, es balanceja. Vol canviar

de postura, però ella l'atura, li agafa els canells i nega amb el cap, juganera. Des de la seva posició la Leila pot controlar què veu en Lucas i què no. Al principi necessitava que ells estimulessin la zona, però ara només amb la idea del que vindrà ja pot sentir com el líquid comença a rajar. Ell també ho nota i els seus dits van a buscar-la. Surt del seu interior per entrar-hi d'una altra manera. «Hòstia puta» és l'únic capaç de pronunciar ell quan sent la humitat que li regalima pel braç. Per un instant veu la confusió en la mirada del Lucas. Ha notat la densitat, la quantitat, la capacitat que té d'expandir-se. Però està tan encès que només pot seguir intercalant dits i sexe, buscant cada racó, sense notar els petits moviments, el vaivé que habita la pell de la Leila, que s'inclina cap a ell i xiuxiueja: «Tranquil, que no hi ha pressa». I la seva veu contra l'orella fa que ell torni a lluitar per voltejar-la, per aconseguir que el seu cos sigui qui domina. Però encara no està preparat. Ella no està preparada.

Tampoc ho estaven els seus pares, que es van passar els primers anys de la vida de la Leila de metge en metge. Li van fer proves, van descartar paràsits, virus, bacteris i qualsevol malaltia coneguda. O en tenia una de desconeguda o simplement era una nena amb un metabolisme que cremava el que menjava a una velocitat poc habitual. Als cinc anys no jugava amb la resta de nens al parc ni a l'escola, perquè «et poden fer mal», deia la seva mare, que havia convertit la quotidianitat de la Leila en una bombolla plena de cotó fluix on la nena s'ofegava. La mare deia altres coses quan pensava que la Leila no la podia sentir. Però la petita era silenciosa, invisible a vegades. Es quedava al passadís, agafant amb força la seva nina, abraçant-la com ningú l'abraçava a ella, i escoltava. «No és normal, no és com la resta», es lamentava la mare. I començaven els retrets:

—És culpa teva —deia el pare.

—Meva? —s'indignava la mare—. Els altres fills m'han sortit perfectes. Potser és culpa teva i del que beus.

—És clar, ara serà culpa de la cervesa...

I la veu anava pujant i baixant, mentre la Leila s'encongia contra la paret, acostumant-se cada cop més al tacte i al contacte de la matèria inorgànica dels murs, els ninos i la soledat.

La Leila sent el contacte dels dits del Lucas, que ara s'aferren amb força contra la seva esquena. La vol amassar, marcar. L'intenta esgarrapar, però la suor de la Leila fa que les ungles llisquin. Tota ella sembla vestida d'una capa líquida: suor, saliva, plaer que s'escola per les seves cames i que sembla que també s'escoli pel ventre, el pit, les aixelles, el coll... L'aroma que desprèn és encisadora i el Lucas s'hi aboca, beu d'ella encara que no sigui entre les cames. Ja no intenta voltejar-la. No n'és conscient, però s'ha quedat adherit a ella, a cada centímetre de la seva pell, atrapat per un cos que es va obrint a poc a poc. Els dits del Lucas baixen fins a les natges, l'empeny cap a ell i la Leila el pot sentir una mica més endins. Li agrada la sensació de les mans agafant la seva carn. Fa uns anys no ho hagués pogut sentir. El Lucas només hauria trobat pell, una mica de múscul i ossos.

Amb catorze anys, les seves companyes de classe portaven sostenidors, tenien la regla i ja havien començat a sortir amb nois. Només ella i la Cloe es mantenien al marge, al país de les noies que ningú vol, per excés o per defecte. La Cloe era tot el que la Leila no era: grassoneta, afable, tova... Tenia pits, però els amagava, perquè no els podia lluir amb escots com les altres noies. Tant una com l'altra evitaven la roba arrapada, perquè deixava veure allò que no volien que es veiés: el greix en un cas, les costelles en l'altre.

«Com t'ho fas per estar sempre tan prima?», li preguntava sovint. «Pots menjar el que vulguis i mai t'engreixes!», es queixava la Cloe, que podia passar gana i no aprimar-se. La Leila li acceptava els comentaris perquè era conscient del dolor que suposava no encaixar en la norma estàndard de «noia». Tothom s'omplia la boca parlant de la bellesa interior,

de la importància de no cosificar, de no exigir un únic tipus de feminitat, però no eren només els nois qui es burlaven de la Cloe o d'ella. Eren les seves pròpies companyes de classe, les seves mares, les professores i fins i tot les desconegudes, les que criticaven, reien o recomanaven, mentre la Leila s'emprovava uns pantalons, que anés al gimnàs per muscular, a veure si aconseguia que el seu cul tingués... bé, forma de cul. O les que, amb to burleta i menyspreu, li deien a la Cloe que s'extirpés algun tros de carn per regalar-li a la seva amiga.

Des de diferents llocs, però tant ella com la Cloe eren l'objectiu de comentaris inesgotables. La mare mai deia res quan algú criticava l'aspecte de la Leila. Amb els anys, ella havia acceptat que la dona que l'havia portat al món sentia vergonya per tenir una filla poc noia, poc femenina, poca cosa. També s'havia acostumat als riures sota el nas de les companyes al vestuari, els comentaris dient que era normal que cap noi volgués fer-s'ho amb ella perquè no tenia prou pit i que no era prou femenina. «Ja menges?», li preguntava una. «Segur que ets anorèxica», deia l'altra. I ella que ja no sabia on amagar-se, com simular un cos que no tenia i no perquè no mengés, sinó perquè alguna cosa dins seu ho cremava tot.

Ara és la seva pell la que crema, la que bull d'un desig que s'alimenta del desig del Lucas, que deixa que les seves mans i el seu sexe s'inundin d'ella. «Hòstia puta, tia, això no m'havia passat mai. Ets com una font», diu, i s'emporta els dits a la boca per assaborir-la. Ell no se n'adona, però ella ja els veu, adherits al canell. La Leila sap què vol dir això, perquè ho nota. Sent com la seva pell s'infla, com l'interior del seu cos es torna més flonjo, dúctil, com el cor i el ventre li demanen que l'abraci, que li tanqui la boca amb un petó, que l'obligui a tancar els ulls o com a mínim a fixar-los en un punt concret. El mossega, l'enfonsa una mica més dins seu, i ell deixa anar un gemec de plaer que l'acaba d'obrir del tot. «Ho sento», li diu a cau d'orella. «No et preocupis, no m'has fet mal», diu ell, «però no

sé si duraré gaire més». La Leila li acarona la cara, li fa un petó a l'orella, al coll, a la boca: «Ja ho sé».

Encara recorda el primer cop, la sensació que va tenir, com li cremava la pell, el sexe; la por, el fàstic, la sensació de no poder-ho controlar... Acabava de fer els vint-i-tres anys i, com cada tercer dijous de mes, havia anat a la consulta de la doctora, per seguir el control rutinari. Després de tots aquells anys, la Leila encara creia que en algun moment podria engreixar-se, però la veritat era que cada dia estava més prima. A vegades pensava que les costelles acabarien perforant-li el cos, però no cap a dins, sinó cap a fora, que el seu tòrax es convertiria en una mena d'urpa gegant que l'esgarraria des de l'interior.

Va entrar al despatx i va saludar amb un somriure al jove que hi havia assegut al costat de la doctora. Ja s'havia acostumat a la presència dels estudiants en pràctiques que variaven amb els anys. Ara hi havia un noi alt, amb perilla i una mirada vergonyosa que clavava a terra sempre que la veia entrar. Normal, va pensar la Leila, deu pensar que soc un espantall i prefereix dissimular.

Després de l'entrevista de rigor i d'examinar-la, la Leila va escoltar la lletania habitual, que no aportava res de nou. «És com si el teu cos es mantingués amb els mínims necessaris per seguir viva, però res més. Tota la resta desapareix i no sé on va». Era la frase preferida de la doctora. I la Leila començava a estar-ne cansada. No, n'estava farta. No volia una descripció de la seva condició. No calia tenir cap títol universitari per saber com estava. El que ella volia saber era per què i què podia fer per revertir aquell procés. Tenia ganes de poder sortir de festa, de conèixer a algú, de sentir l'escalfor d'un altre cos, no aquella sensació de fredor extrema que veia als ulls dels homes quan començaven a treure-li la roba i veien les seves arestes, els seus pits menuts, el seu cul mig buit que ella intentava dissimular amb *push-ups* de tota mena.

En sortir de la consulta, amb una nova llista de vitamines, suplementes i dieta, que no servirien per a res, l'ajudant de la doctora la va aturar just abans d'entrar a l'ascensor. Va baixar amb ella.

—Sé que no em coneixes de res, que encara estic en pràctiques i que probablement em prendràs per boig, però jo també he estudiat el teu cas i he vist que hi ha una cosa que mai heu comentat amb cap especialista i que potser et podria ajudar.

La Leila el va mirar de dalt a baix i va arronsar les espatlles.

—T'escolto.

—D'acord. He pensat que potser el que necessites és omplir-te d'una altra manera i que potser...

—Vols dir que he de buscar-me un passatemps? —el va tallar la Leila. Cada dia tenia menys paciència i encara que el noi era maco, no estava per tonteries.

—No. Em refereixo a què potser necessites omplir-te d'una altra manera, des d'un altre lloc, o potser buidar-te d'això que et consumeix... Has tingut gaires relacions sexuals? —va preguntar just quan les portes de l'ascensor s'obrien.

—Que si he tingut què? —va exclamar la Cloe, empassant-se les ganes de fotre-li una hòstia a l'aprenent de metge.

Va sortir amb pas decidit, amb la vergonya escalfant-li les galtes i la pell. Com s'atrevia!

La va interceptar al carrer. Ella el va intentar esquivar, però era insistent.

—Deixa'm en pau. No sé si és la teva manera de lligar, però em sembla completament ridícula.

—No és això. Crec que potser el que et demana el cos no és menjar, sinó una altra cosa.

—Vés a la merda. —Voldria haver dit el seu nom, però ni tan sols li havia mirat l'etiqueta de la camisa. Héctor, es deia Héctor.

—Només vull ajudar.

Alguna cosa en la seva veu sonava tan sincera que la Leila se'l va quedar mirant, preguntant-se si podia tenir raó i per què li estava proposant el que creia que li estava proposant. El noi era atractiu. Potser li agradaven les primes. Potser era un depredador sexual que col·leccionava conquestes. Potser era un porc o l'acabava de deixar la xicota i estava desesperat. Potser estudiava tantes hores que no tenia temps de lligar. Sabia que li hauria d'haver importat la raó, però en aquells moments qualsevol possibilitat era millor que res. Si s'havia pogut empassar tots aquells batuts hipercalòrics que l'havien embafat i havien fet que se sentís com una ampolla a punt de desbordar, podia anar-se'n al llit amb ell. No seria pitjor que les altres vegades...

I no ho va ser, com a mínim al principi. L'Héctor va ser amable. No va fer cara de fàstic en notar les seves costelles, tots els seus ossos. De fet, fins i tot la va acaronar amb cura. Ella no sabia què fer. Intentava connectar amb un plaer que no coneixia, però el seu cervell no callava. Tan desesperada estava per sentir-se estimada que accedia a anar-se'n al llit amb un desconegut? No era un desconegut, però, què coi estava fent? El mirava i se sentia distant, estranyament segura sota la protecció del seu cap, que l'allunyava del cos, del judici que ella mateixa feia amb cada gest, amb cada carícia.

Però els dubtes es van anar difuminant gràcies a la llengua de l'Héctor, que es va instal·lar al seu entrecreix. La Leila no estava acostumada a aquell contacte humà tan proper i càlid. Havia tingut algunes experiències, però poc satisfactòries i, al final, tot el que sabia d'orgasmes i ejaculació femenina ho havia llegit, no ho havia viscut, perquè creia que el seu cos esquerp, prim i amb poques corbes no podia despertar desig o plaer, no podia gaudir ni produir res similar.

Amb el primer espasme de plaer va sentir una cosa estranya, una barreja de tensió i de ganes de deixar-se anar, una condensació a un punt

concret del sexe que no comprenia. Era el primer cop que li passava i no sabia si era normal. Però com més a gust se sentia, més es repetia aquella sensació. Quan va veure els ulls de l'Héctor, la seva alegria per fer-la gaudir, va ser com si tot el seu cos es despertés. «No et tallis, deixa que surti», va dir ell, i li va marcar la cuixa amb les dents.

Mai ningú l'havia mirat així. Mai ningú l'havia tocat així. Va tancar els ulls i va permetre's el luxe de gaudir, de deixar-se gaudir. Va sentir la humitat que lliscava per les cames i va somriure, feliç. El plaer era allò. Potser l'Héctor tenia raó, potser tenia gana, però no de menjar, sinó de tacte, de carn, d'aquella sensació que li pujava per la panxa, que li omplia l'esquena, que feia que fins i tot els seus pits semblessin més vius, més grans. I aquell líquid, aquella humitat que naixia a través del sexe, amb l'ajuda de la llengua i els dits de l'Héctor... I que fluïa per altres llocs. Perquè podia sentir una viscositat estranya pels braços, pel ventre... «Veus com ho necessitaves?», va dir ell, aixecant el cap. La Leila va fer un crit.

Ara ja no crida quan passa, però aquell dia, quan va veure els filaments que s'havien adherit a les galtes de l'Héctor i que l'unien al seu sexe i al seu ventre, es va quedar paraitzada. «Què passa?», va preguntar ell. La Leila no sabia què dir. Ell va pujar pel seu melic, pels pits, pel coll. Els filaments van deixar-lo anar, van recular. Potser s'ho estava imaginant, va pensar. «Tinc ganes de sentir-te, d'estar dins teu», va dir-li a cau d'orella. Ella volia dir que fugís, que no havia estat bona idea, que estava passant alguna cosa, però quan la va abraçar, carn contra carn, la Leila va saber que no podria deixar-lo escapar, perquè el seu cos no el deixaria anar.

La Leila va intentar recular, però no va poder. La humitat de la seva pell era real, era densa i sorgia dels seus porus, que també s'estaven obrint, com el seu sexe, com ella. Una mena de pèls rígids, de petites pinces, estaven creixent per la seva pell, atrapant l'Héctor, mossegant-lo. El va sentir a dins i, com si fossin algues, els filaments del pubis es van moure i van avançar, creant una mena de mans de mil dits que aferraven els malucs

i les cuixes de l'Héctor, amassant la carn, lliscant per la suor, descendant i pujant, cobrint cada centímetre de pell. El va abraçar amb tot el cos, deixant que la seva humitat llisqués per aquella pell d'home que semblava no ser conscient del que estava passant, amb els ulls tancats, deixant-se portar per un *crescendo* que l'arquejava i el feia perdre's entre les cames de la Leila. Hi havia instants on ella el volia apartar, però la gana era massa intensa. El desig, el plaer, aquell tacte... Allò era el que sempre havia volgut, el que sempre havia anhelat. Fam, una fam real, visceral.

L'Héctor va gemegar, com gemega ara el Lucas. El mira, observa la barreja de plaer i dolor dibuixada als seus ulls i l'abraça amb tot el que té, el cos propi i l'organisme que porta a dins i que també desitja aquest contacte. «Com m'agrada ser dins teu», diu el Lucas mentre es remou per acoblar-se millor. Ella somriu, li mossega el coll, salat, flonjo. «Vés amb compte amb el que desitges», xiuxiueja. I les petites pinces de les galtes atrapen la cara dolça del Lucas. Sent l'espasme, com s'ha desfet dins seu. És només el començament. El plaer és la porta, el d'ella, però també el d'ells, perquè ha descobert que és molt millor si arriben a l'èxtasi. S'estoven més fàcilment, encara que en algun moment acabin cridant, com va cridar l'Héctor quan es va adonar de les urpes que el xuclaven, que li esquinçaven la pell. L'orgasme havia fet que obrís els ulls, respirant amb dificultat. Va ser llavors quan va veure els petits tentacles, les pinces, aquell cos que havia crescut, lubricat per un desig que l'havia fet més rodó. «Ho sento», va dir en veure la seva cara d'horror. La mateixa que fa en Lucas en sentir com el plaer es transforma, com l'últim petó de la Leila és una forma de silenciar el dolor, d'anestesià el miler de punxades que travessen el seu cos.

El Lucas es desfà a poc a poc. La seva carn es barreja amb la de la Leila, la penetra per cada porus de la pell, fent que ella gemegui encara més, embriagada de plaer i d'ell. El cos de la Leila produeix més líquid, s'expandeix i segueix embolcallant el cos del Lucas, cada cop més prim;

la seva boca es dissol en la d'ella i l'assaboreix. A cada glop sent com es contrau, com tota ella s'obre i es tanca. Se'l menja, el gaudeix amb un sentiment de culpa que es barreja amb el plaer, perquè la veritat és que el noi li agradava. Els primers cops, sobretot amb l'Héctor, va sentir fàstic; volia esgarrapar-se, esquinçar el seu cos, arrencar allò que portava a dins i que s'havia estat alimentant d'ella durant tot aquell temps i que ara semblava disposat a devorar als altres. Però a poc a poc va veure que la seva pell era més ferma, el seu cos més ple, més rodó, i va comprendre que havia trobat el que necessitava. L'havien rebutjat durant tant de temps que res l'havia omplert. Ara per fi sabia com saciar-se i, a més, podia portar a l'extrem més perfecte aquell romanticisme absurd que tants cops havia sentit a converses i pel·lícules, aquell desig ridícul de voler estar sempre amb l'altre, de formar part de la vida de l'altre, no separar-se'n mai... Ara el Lucas sempre formaria part del seu cos, seria part dels seus pits, del seu ventre, del seu sexe... com la resta.

EL SENYOR J

Ricard Ruiz Garzón

Els dubtes... són com els tèrmits: treballen per dins, incansables, en silenci, i si no se'ls atura a temps destrueixen allò que infesten. Sovint avancen amb precisió i l'estructura externa dels seus hostes ni se'n ressent. Sembla intacta, tan sòlida com abans de la invasió, tot i estar damnada sense remei: és una closca.

Jo seria feliç sent aquesta closca. Vaig ser-ho, i potser ho soc i ho seré un temps, abans d'esfondrar-me com un castell de cartes. Perquè soc una closca en descomposició. Els dubtes, ai, els maleïts dubtes... Quan es fan forts, res no els atura.

Hi ha coses, però, que cal fer i punt. I aquesta n'és una. Els prego per tant que atenguin aquesta espurna de lucidesa que em sosté. A canvi, miraré d'explicar-me amb el rigor i la claredat que un dia em van definir. A canvi, seré jo mateix... fins que deixi de ser-ho. No puc perdre un segon, no he de fer-ho, no ens ho podem permetre.

És la meua oportunitat de confessar. Qui sap si la darrera.

El meu nom és Gabriel J. Utterson, soc advocat i és possible que hi hagi algú entre vostès que em conegui o em recordi. Si no pel meu llarg historial de servei, potser per la meua dedicació a un cas tristament cèlebre. En efecte, em complau haver tingut per client i amic al difunt doctor Jekyll, el llegat del qual administro des de fa mesos amb més dolor que encert. Seria comprensible, dic, que recordessin vostès la seva història, el seu destí malaguanyat, el desenllaç de tot plegat per fi esdevingut entreteniment novel·lístic per a ments ocioses. No és aquesta, al meu entendre, la posteritat que en Jekyll mereixia, ni la seva desgràcia va ser tan frívola com per permetre que la versió més popular n'hagi estat l'engiponada per

un somiatruïtes avui refugiat a terres de salvatges. Deixem-lo estar, no és d'aquest mag de fira de qui els vull parlar.

Omplo aquests papers a darrera hora del dijous 8 de novembre del 1888, assegut al meu gabinet i esglaiat pels esdeveniments. La cadena que ara em lliga es va iniciar rere el suïcidi d'un Jekyll que ja no era ell, perquè va morir amb l'execrable aspecte de qui va manllevar-li la vida i l'honor: l'insaciable Edward Hyde. Van ser legió, per cert, els maldecaps que em va costar l'administració d'una mort tan excepcional. Explicar la desaparició del doctor sense traïr el seu secret i justificar el cos d'un Hyde buscat per homicidi van ser reptes que només les lliures esterlines i la meua llarga experiència van fer possible assolir, tot i que he d'admetre que al preu de moltes suspicàcies sobre el prestigi del pobre Jekyll. Si ara ho corregeixo, creguin-me, és perquè no he trobat altra manera de començar aquesta confessió.

Em complau subratllar, malgrat tot, que el que mai he fet és ignorar la lleialtat del personal del doctor. Ja de bon principi vaig decidir que el servei de la casa conservés la feina, ni que fos en agraïment als malentesos viscuts i a la seva fidelitat inqüestionable. Al capdavant de tothom, a més, em va ser grat conservar en Poole, el vell criat amb qui vam desvelar els secrets d'en Jekyll. Potser va ser un desencert, donat que un servei a càrrec d'una llar sense amo té per força els dies comptats.

Mica en mica, vaig anar tornant a les meves obligacions amb la professionalitat de sempre. Diversos casos de complexitat em van robar les hores, per no dir els mesos, fins que un petit accident domèstic em va obligar a deixar Gaunt Street per anar a viure més a prop de la llar del doctor. Tot i així, vaig defugir-hi tot contacte, i hi vaig reeixir un temps. Just quan el calendari anava a subratllar el primer aniversari de la seva mort, però, una visita inesperada va trencar de cop tot l'encanteri.

El vell Poole va arribar a casa meua trist, amb el gest encara fuetejat per dolor que havíem compartit. En només dotze mesos, s'havia arronsat

i emetia certa fortor a decrepitud. Va marejar la tassa de te fins a prendre la paraula.

—Ha estat vostè tan amable amb nosaltres, senyor Utterson...

—I ara, Poole, tos dos sabem que només he estat just —vaig tallar-lo, amb el desig d'anar al gra—. Però no crec que hagi vingut a elogiar la meva afabilitat. Estalviïs els preàmbuls, faci el favor.

En Poole va mirar-me sense moure un múscul.

—Marxem, senyor Utterson —va dir—. Bradshaw, la cuinera, tots nosaltres. He vingut a dir-li que ho deixem, que no podem ni volem seguir habitant aquella casa.

Podria culpar aquell bon home de la còlera que va envair-me, però seria debades. Vaig empipar-me, sí, i li vaig fer pagar en part a en Poole, a qui de forma poc atenta vaig exigir una setmana més de servei. El veritable motiu de la meua ira, però, va ser haver de plantar cara a allò que feia tant que defugia: el llegat d'en Henry Jekyll. I no em refereixo al seu llegat material, que ja havia enllestit, sinó al llegat de la seva confessió, la que explicava la seva caiguda als inferns per la via de Mr. Hyde.

Els tèrmits, és clar. Van tornar de cop. Em perseguïen com espectres, fent-me dubtar sobre el pes que devia haver sentit en Jekyll per no ser capaç de derrotar en Hyde. Com havia estat capaç aquell homenet d'esborrar en el doctor tot rastre de civilitat? Per què va guanyar el monstre, per què va vèncer l'ombra, per què es va imposar el malson?

Jo he estat sempre un home recte, just i assenyat. Mai no m'he vist temptat per la curiositat científica d'en Jekyll, i si vaig estudiar Cirurgia abans que Dret va ser només per tal de continuar la tradició familiar. El desig d'aventures m'ha semblat sempre la debilitat dels immadurs, i tinc l'orgull d'afirmar que l'exercici de l'advocacia ha omplert amb escreix les meves aspiracions. L'única llicència que m'he concedit al llarg dels anys ha estat la libació d'alguns vins preuats que nodreixen la meua bodega.

De cop, però, la renúncia del servei m'obligava a mirar a l'abisme. I a mirar-lo, a més, de prop. Potser per això, cansat de passejar pel gabinet sense trobar respostes, vaig acabar passejant els meus dubtes fins al lloc dels fets: el laboratori del doctor Jekyll.

Hi vaig arribar a mitja tarda, amb els esquinqalls de la lluna travessant les teranyines del firmament. En Poole i en Bradshaw, avisats, m'esperaven davant la porta amb claus, llantiols i una lleugera tremolor als dits.

—Segur que hi vol entrar, senyor Utterson? —em va preguntar un Bradshaw esgrogueït mentre creuàvem l'amfiteatre que conduïa al despatx.

—Només un darrer cop, els ho prometo —vaig concedir.

Al capdamunt de l'escala, una porta negra ens va aguantar la mirada. En aproximar-nos-hi em va inquietar descobrir que ningú no l'havia obert des que la vam instal·lar un any enrere, en tombar l'anterior a cops de destrat. Em va semblar... antinatural, em va semblar que una porta sense funció harmonitzava amb les antigues depravacions de l'indret.

—Som-hi, Poole —vaig comminar-lo—. Obri!

Amb els panys alliberats, una fredor enverinada va reptar per la catifa fins a apagar una de les flames que ens il·luminava. Les nostres passes inicials van ser furtives.

—Volen que encengui la xemeneia? —va suggerir en Bradshaw.

L'escalfor i els espetecs del foc van alleugerir el nostre estat d'ànim. La sala, tot i que plena de pols i coberta per llençols bruts, era com la recordava, la mateixa sala on havíem trobat en Jekyll cadàver, ja per sempre Hyde. Allà continuaven els escriptoris, els armariets de vidre plens de pipetes, el mirall mòbil que reflectia a desgrat les nostres angoixes...

—Deixin-me sol uns minuts, sisplau —vaig demanar.

Sense la presència dels criats, que van obeir amb aprensió, vaig recórrer el laboratori. Vaig revisar-hi cada objecte, cada racó, sense decidir-me. La sala, la casa sencera d'en Jekyll... les havia de vendre, de mantenir

tancades, de fer caure? Aquell espai maleït, aquells murs que havien vist tantes abominacions, mereixien seguir drets? Empès pels tèrmits, vaig deixar-me caure en un balanci. Quantes vegades s'hi hauria assegut el mateix Jekyll, quantes sense ser ni tan sols ell? A la tauleta encara hi havia les restes d'un servei de te que el doctor mai va arribar a prendre. I, al costat, el llibret pietós que ell tant va estimar-se en aquelles dates, potser conscient del seu final. Si la memòria no em fallava, el volum, un devocionari de cuir, havia estat deshonorat per les mans d'en Hyde. Vaig fullejar-ne les pàgines. En efecte, dotzenes de blasfèmies acompanyaven el text. Vaig estar a punt de llençar-lo a les flames, però alguna cosa em va aturar. Aquelles anotacions... Vaig tornar a mirar-les, gairebé per intuïció. Certament, aquella cal·ligrafia torta i menuda era impossible en el meu estimat Jekyll. Aquella era la lletra d'algú que ha estat en contacte amb el Maligne.

De sobte, moltes de les paraules que veien els meus ulls van prendre un estrany sentit. Començaven en majúscules, tenien certa sonoritat... És clar, eren noms propis, sí, seguits de notes descriptives, amb hores i llocs. Noms propis amb un element en comú.

—Dones! —vaig exclamar, posant-me dret—. Són noms de dones!

Havia estat poc intel·ligent no revisar més aquell llibret. Avergonyit pels fets, m'hi havia allunyat en morir en Jekyll, pensant que només hi trobaria els laberints d'una ment desordenada. En llegir-les amb més atenció, en canvi, vaig escatir que tot plegat s'allunyava del caos. Insània hi podia haver, i maldat, però cap desordre: la majoria de noms es repetien, sobretot mitja dotzena, i a més de dades s'acompanyaven de poemes procaços. El pudor m'impedeix reproduir les obscenitats d'en Hyde, però res no podrà esborrar aquells noms de la meva ment: Liz, Annie, Polly, Cat, Mary Jane... Qui eren aquelles dones, involucrades en uns apunts tan luxuriosos?

Vaig tornar a aixecar-me d'un bot. Una idea es feia espai al meu cap, una d'absurda, d'incòmoda, una del tot impròpia per a algú com en Henry Jekyll.

Vaig sortir del laboratori, vaig creuar l'amfiteatre i vaig córrer cap a en Poole, que es trobava a la cuina conversant a mitja veu amb en Bradshaw.

—Els he de fer una pregunta, senyors, i no l'han de respondre a la lleugera! —vaig dir-los, encara tremolós—. Recorden vostès si el seu amo va rebre visites al laboratori, visites diguem-ne poc apropiades?

Per la manera com els criats van mirar-se, vaig saber que l'encertava. Tot i això, vaig insistir:

—Parlin, per l'amor de Déu! És un assumpte cabdal!

—A quina mena de companyia... poc apropiada es refereix, senyor Utterson? —va demanar en Poole, encara prudent.

—Companyia, Poole, companyia, vostè ja m'entén!

En Bradshaw, més decidit, va fregar-se les mans i ho va provar:

—Miri, senyor Utterson, si vol dir vostè... companyia poc recomanable...

No vam haver de perllongar la conversa. Vaig abandonar la llar d'en Jekyll amb el petit llibre a la butxaca i em vaig passar les hores següents rellegint-lo, tan dolgut i astorat que abans de vint-i-quatre hores ja havia pres una decisió. Vaig pagar el sou de tot un any al servei, oferint-los elogioses cartes de recomanació, i vaig encarregar a en Poole i a en Bradshaw, amb un fort incentiu, que cremessin al pati les pertinences del doctor, exceptuant de moment les del laboratori. Vaig accelerar els tràmits per vendre l'immoble, vaig donar els estalvis d'en Jekyll a una institució benèfica i em vaig tancar al gabinet, el mateix on ara escric, per mirar de calmar la ràbia que em consumia.

He d'admetre que, entre diligència i diligència, una obsessió va rondar-me sense descans: aquelles donotes havien ofert a en Hyde el seus

serveis, seduïnt potser el pobre Jekyll. Allà, al devocionari, n'hi havia proves: descripcions anatòmiques, escarnis impossibles, dates i actes innombrables, alguna adreça. Doctor en Medecina, doctor en Lleis, membre de la Reial Acadèmia, prohom sense parió... i doblegat per les proposicions d'un grapat de meretrius? No m'entrava al cap, no ho podia acceptar. No d'en Jekyll, ni tan sols esperonat pels baixos instints d'en Hyde. En Jekyll? Segur? No hi havia dubte, però els tèrmits van tornar. Els pitjors, els més terribles, els que havien de conduir-me a les tenebres que ara recorro... Tèrmits infernals, fruit de les pitjors insinuacions, de la venda carnal, de la immundícia de l'Imperi. Les pecadores entre les pecadores, les satàniques missatgeres de l'Apocalipsi. Què havia conduït en Jekyll a aquells abismes? Ajudar en Hyde, entendre'l, imitar-lo?

No hi havia dubtes, no, però els dubtes m'aclaparaven.

Poc després, cap a mitjans del mes passat, vaig rebre un avís d'en Poole: ell i en Bradshaw havien destruït les propietats d'en Jekyll, segons l'indicat, i anunciaven la seva visita l'endemà per acomiadar-se. Em restava, doncs, poc menys d'un dia per decidir què en feia, del laboratori, del lloc més estimat pel doctor, de la seva tomba final. Havien de córrer la mateixa dissort que la resta? Calia fer-ne alguna excepció?

Per saber-ho, ho confesso, vaig recórrer a la més extrema de les opcions: esbrinar si l'indret mereixia ser conservat. És a dir, saber quins actes hi havien tingut lloc abans del desenllaç. Ras i curt: contactar amb aquelles dones per interrogar-les.

Només la idea em feia venir basques.

He de dir que conec prou el gènere femení, tot i haver renunciat fa temps als dimonis de la carn. En vaig descobrir les interioritats a la taula de disseccions, sent estudiant, i en tinc gravats a foc els plecs que amaguen cada temptació, els racons que alenen la fortor del llibertinatge. Reduïdes a pols inerta, a teixit en descomposició, les nafres de la lascívia van deixar fa molts anys de tenir interès per a mi, la qual cosa m'ha estalviat

les vel·leïtats efímeres del desig. Allunyat de vicis estèrils, vaig saber guiar les meves passes cap als preceptes de la llei, un terreny ferm on les voluptuositats que sacsegen els sectors més elementals de la nostra societat queden reduïdes a simples transaccions. Gràcies a tot plegat, he gaudit durant molts anys d'una envejable estabilitat, i he assolit i superat la maduresa sense enyorar ni per un instant la crida dels baixos apetits. Tot ciutadà britànic orgullós de Sa Majestat hauria, al meu parer, de sentir el mateix.

Afegiré, a més, que al meu menyspreu pels esquers de la passió se sumava en aquest cas un rebuig profund pel barri al qual em duïen les meves indagacions. En revisar les notes d'en Hyde i en Jekyll, vaig trobar que bona part dels indicis apuntaven a l'East End, l'àrea més corrupta de Londres, la matriu d'on es nodrien els pitjors casos que he hagut de sortir com a professional. Miller's Court, Commercial Street, el brut i malfaltís entorn de Spitafields no eren destinacions que m'agradés transitar, i menys encara a la recerca d'indesitjables interlocutors. M'avergonyeix admetre que en més d'una ocasió, mentre feia miques els escrúpols per assolir el meu objectiu, vaig pensar que per endinsar-me en clavegueres com aquelles no m'hauria fet nosa la protecció d'un animal com en Hyde.

Amb l'esperança de defensar la respectabilitat que sempre vaig instaurar en el meu amic Jekyll, vaig amagar un vell escapel a les butxaques de la capa, per si necessitava protegir-me, i vaig anar a buscar un carruatge. Vaig ignorar l'expressió del conductor en dir-li que volia que em portés al Britannia, un antre a la confluència entre Dorset i Crispin Street on imaginava que podria esbrinar més rere el parapet d'una pinta de cervesa. L'home, un professional, em va dur a destí sense dir un mot.

La fortor dels carrers de Whitechapel em va glaçar: els crits funestos, les mirades de retruc, l'atmosfera de decadència de la zona, tan lluny de la City com si fos a un altre univers, tot plegat va estar a punt de fer-me girar cua. El brogit a l'interior del Britannia, amb la seva promesa d'anonimat, em va reconciliar amb el meu objectiu. Assegut a una tauleta infecta, amb

el rostre entre ombres i el cap enterbolit, vaig empassar beuratges infectes mentre mirava de dibuixar una estratègia. Mitja hora després, indignat per la depravació del local, vaig copsar que m'havia sobrevalorat: era incapaç de parlar amb aquella gent. La meva necessitat de respostes, tot i ser gran, era inferior a la repulsió que em generava l'infern.

Vaig sortir del Britannia empipat amb mi mateix, no sé si per la meva incompetència o per la meva covardia, i vaig mirar de localitzar un altre carruatge, sense veure l'ombra que se m'adreçava en girar la cantonada. L'impuls de fugir em va tensar els músculs, però em va aturar una veu que desprenia el ferum de la misèria.

—Que potser desitja sa excel·lència jaure als cims del desig?

Vaig tenir l'encert de silenciar l'exabrupte que fregava els meus llavis. Aquella bagassa d'ulls cavernosos sepultats sota un excés de maquillatge era tan lluny dels cims del desig com jo de la del funcionament dels globus aerostàtics.

—No tinc gaire temps... —vaig gargamellar, per distorsionar la meua veu.

—Aquí darrere pot perdre la noció del temps per només tres penics —va dir-me ella, assenyalant un pati interior.

M'espervera recordar la imprudència amb la qual vaig seguir les indicacions d'aquell succedani de barjaula carreró endins. I m'espervera més calcular l'estona que vaig ser capaç de suportar la seva pestilència a menys d'un pam, mentre ella lluitava per obrir-se pas entre els meus vestits alleugerint-ne els seus. Va ser un temps etern, però acotat als esforços que vaig haver de fer per pensar amb claredat.

—Et donaré deu penics, bufona, però m'has d'ajudar —vaig interrompre-la—. Coneixes cap dona que es digui Mary Jane i que visqui a Miller's Court?

La meua va aturar-se en sec.

—No, senyor, jo no conec de res la Mary Jane.

La seva incapacitat em va fer menysprear-la més. Tot i això, vaig treure cinc penics i els vaig dipositar sobre els seus dits endurits.

—Prova de recordar, dona... Només he de fer-li una entrega d'un conegut comú...

Vaig sentir un xipolleig. Vaig trigar a entendre què era allò que em mullava els peus mentre una repugnància infinita s'apoderava de mi. Ignorant la seva incontinença, la meretriu em va empènyer i va fugir del pati amb habilitat delinqüent. Em vaig quedar fitant les sabates mullades, les llambordes relliscoses, les restes de la humiliació que m'havia fet precipitar-me en aquell coàgul urbà. Vaig aixecar-me jurant que mai no tornaria a caure tan baix.

Després d'una tornada accidentada, vaig passar la nit i part de l'endemà al llit, entre convulsions febrils. Dins del deliri, vaig imaginar mil maneres de venjar l'ofensa, totes absurdes i insatisfactòries.

Quan en Campbell, el meu majordom, va venir a comunicar-me la visita d'en Poole i en Bradshaw, vaig valorar l'opció de disculpar-me per indisposició. L'anhel de castigar en Jekyll per l'experiència viscuda, encara que fos de forma tan indirecta com la d'acabar amb el seu despatx, em va dur malgrat tot a rebre els servents.

En arribar al saló, els homes van mostrar-se nerviosos, però no com altres cops. Poc disposat a permetre excursos innecessaris, vaig començar a exposar els meus desitjos, però no vaig arribar a completar una frase abans que en Poole tragués un paper de la butxaca i el sacsegés davant meu.

—Què és això, Poole? Com gosa interrompre'm?

—M'ha d'excusar, senyor, li demano perdó —va dir—. El cas és que aquesta carta... Bé, m'atreveixo a intuir que li ha d'interessar. Molt.

La justificació a la seva actitud em va desconcertar tant com la tremolor dels seus dits en passar-me la missiva. Què m'oferia en Poole amb tanta urgència?

—És dels senyors Maw... —va afegir-s'hi en Bradshaw.

—Els senyors Maw! —em vaig sorprendre. Aquell nom l'havia trobat força cops als papers d'en Jekyll. Era el d'una casa farmacèutica. La mateixa que li havia venut substàncies per al seu experiment.

Incapaç de resistir-m'hi, vaig obrir la carta i la vaig llegir. Pobre de mi.

Benvolgut senyor Jekyll: ens sap molt de greu haver-lo d'informar que vostè tenia raó. Ens va molestar, ho admetem, que posés en dubte la nostra professionalitat quan, mesos enrere, ens va tornar diverses mostres de les sals que amb tanta alegria havia adquirit en una primera ocasió. Segons ens va repetir diversos cops, la devolució era deguda al fet que la mostra no era pura. Sí que ho era, li vam dir cada cop, i amb raó. La que no ho havia estat, com hem descobert recentment, era la primera. Un segon enviament ens ha estat retornat per una fàbrica que havia trigat un temps inesperat en fer-la servir. En comprovar-ne els efectes involuntaris, ens l'ha tornat íntegrament. En el moment de destruir-ho, però, algú a la casa ha recordat la seva petició, de manera que hem decidit enviar-l'hi sense cost per compensar la nostra errada. Confïem que encara li puguin ser d'utilitat. En cas contrari, només caldrà que ho indiqui al carruatge que es presentarà a casa seva el pròxim dia 30: ell ja sabrà com reaccionar. Sense més, pregant-li amb tota la modèstia que alguna dia sàpiga disculpar el nostre entrebanc, s'acomiada atentament,

A. Moore, gerent de Maw & Co.

El calendari del saló marcava el 29 d'agost... L'endemà mateix, doncs, arribarien al laboratori les sals que un any abans haurien salvat en Jekyll. O qui sap, potser les que haurien precipitat el seu final. Aquelles sals. De nou al laboratori.

Vaig acomiadar en Poole i en Bradshaw amb l'encàrrec poc meditat d'acceptar l'enviament i després vaig romandre una llarga estona en si-

lenci, valorant com era possible que la casa farmacèutica, malgrat ser de Manchester, hagués ignorat durant aquells mesos el desenllaç d'en Jekyll. Com si els documents del doctor em poguessin donar la resposta, vaig passar la resta del dia revisant l'arxiu, en una mena de ritual que d'alguna manera escenificava el meu comiat. Fullejava el quadern amb les fórmules dels seus experiments quan vaig sentir que trucaven. Poc després, en Campbell m'anunciava la més inesperada de les visites.

—És una dona, senyor. Una dona... Bé, l'he fet fora, però insisteix.

—Faci-la passar —vaig concedir, intrigat.

Vaig creure que els meus ulls m'enganyaven. Allà al davant, al meu saló, violentant l'honorabilitat de la meva llar, la desdentada infame que se m'havia insinuat en sortir del Britannia em fitava amb ulls estràbics.

—Com...? Què?

Sense paraules, però decidit a fer fora de casa aquella harpia, vaig caminar cap a ella assenyalant la porta. Un gest em va aturar.

—Vinc a tornar-li això...

Entre els dits hi tenia una cartera de cuir; la meva. Amb la febrada, no en recordava ni la pèrdua, malgrat els problemes amb el carruatge que vaig tenir de tornada.

—Li va caure, al pati —va mentir sense dissimular.

Vaig agafar la cartera a la dona, entenent alhora com m'havia trobat, i em vaig disposar a acomiadar-la.

La dona no es va moure.

—Vostè buscava la Mary Jane, oi? La Mary Jane Kelly? —va preguntar, abaixant els ulls—. Perdoni, no sabia que era un cavaller. Vaig pensar que era algú de la banda del Nichols. Amb tot allò de la Marta no ens en podem refiar, com vostè entendreà.

No vaig preguntar-li qui eren aquella Marta ni aquell Nichols. No tenien res a veure amb mi.

—Si vol parlar amb la Mary Jane, passi una tarda a les set per The Ten Bells —va suggerir-me, fent camí cap a la sortida—. La trobarà amb la Polly i l'Annie, són força amigues. I elles...Elles saben tractar els cavallers.

Vaig deixar la dona amb en Campbell i vaig estirar-me al sofà. A la cartera tot estava en ordre, excepte pels diners. La meva ment semblava en canvi un cau de lladres.

L'endemà vaig aixecar-me d'hora, tot i que trencat pels malsons. Vaig somiar amb l'East End, amb dones amb pústules fent-me propostes, amb el cos d'en Jekyll profanat per un Hyde furibund. Vaig somiar també els dubtes, els tèrmits que m'obligaven a triar, a equivocar-me. Vaig somiar, puc admetre-ho, en els termes d'un alienat.

El matí de dijous vaig passar-lo caminant absent per la City, amb la mirada tan tèrbola com el cel de Londres. Vaig passejar sense rumb, madurant contradiccions. Havia decidit que no aniria a Whitechapel a interrogar prostitutes, però no hi podia fer net, no podia eradicar els tèrmits. Suposo que no volia acceptar la victòria d'en Hyde.

Els dubtes, sempre els dubtes. Ara els sento, aquí mateix, furgant la closca.

Em trenquen, però no importa. Res d'això no perdurarà.

No n'explicaré gaire més, ja veig que no en seré capaç. La meva confessió, la del Gabriel J. Utterson, acaba aviat, perquè ell no recorda què va passar aquella tarda després de passejar, ni com va acabar aquella nit de flames i tempestes. Ni tan sols és conscient de com ha arribat a aquest 8 de novembre en què es trobarà per fi amb la Mary J. Kelly.

No ho recorda perquè no pertany a la memòria de qui ho ha escrit.

I qui li pot recriminar al pobre Utterson, tant obedient i purità i responsable, tan fàcil de menysprear? Com vol ningú que recordi que aquell dia va acabar visitant en Poole i en Bradshaw, que es va tancar hores al laboratori, que va acabar trobant una forma imprevista d'atrevir-se a anar

al Britannia? Ell els parlaria dels dubtes, i tant, dels seus patètics tèrmits, s'ha de ser covard. Però no sabia explicar per què el dia 1 va aixecar-se horroritzat, sense entendre les taques a la roba. Ni sabia dir per què no va tornar l'escalpel al seu vell maletí, ni com va entendre, o vam entendre, que per fi en Jekyll podria servir-nos de model.

No és aquest tampoc el lloc per escatir-ho.

Per això aquesta carta acaba aquí, sense dubtes, en la més absoluta lucidesa. Ens anima la certesa d'una altra nit de joia a l'infern.

Sigui així, doncs, matem-ho aquí. Si Déu existeix ja em jutjarà l'ànima, el que en quedi. Si quedés encara res per explicar, ja ho faran altres. Oblidin al feble Jekyll, oblidin-ne els experiments; a partir d'ara, per fi, tot serà el passat del Gabriel J. Utterson. Jo ja no ho soc, ni ganes. Perquè deixant de ser-ho, seré més jo que mai.

M'acomio deixant-los un indici final abans d'amagar aquesta carta en lloc segur. Poden considerar-ho una concessió al meu antic habitant.

Vet-ho aquí: abandono el meu nom, sí, però en conservaré la 'J'. Com va fer en Jekyll duplicant en Hyde la 'H' del seu nom, Henry. De la H a la J, del silenci discret a la joia juganera dels gemecs. 'J', Jota, res més. Que cadascú l'expliqui com vulgui. Jota de John, de Jeremy, de Jack... Agafin el nom que vulguin, però evitin el meu rastre, el nostre rastre. Allunyeu-vos, escapeu de nosaltres.

Correu, correu com si us hi anés la vida. Escapeu de mi com del diable a l'infern. Feu-ho si ens trobeu a qualsevol cantonada. No us atureu si em veieu per Whitechapel, per Stepnay, lluny de la City. Eviteu-nos, correu, que fa temps que no responc dels actes que cometem.

Correu, insensats... digueu-nos Jack, si ho voleu, però correu... correu, o el senyor Jota... igual que ha fet amb les prostitutes... el senyor J. us esbudellarà.

EL VENT SOLAR

Elisenda Solsona

LA FÀBRICA I LA CASA

Un flux àcid els puja per l'esòfag, però les cames i l'instint controlen el cervell i fugen.

Els esbarzers els esgarrinxen els turmells. Les cames sense musculatura vibren i bateguen i els ossos sembla que s'hagin d'esmicolar a cada passa, que és un sotrac per aquest cos que s'està tensant i destensant per primera vegada.

Que grinyola.

Només fa mitja hora que els tres s'han despertat amb un ofec cavernós des del ventre que els ha esgarapat la tràquea. Mitja hora des que s'han arrencat el cordó umbilical.

El primer despertar, el primer crit submergits en el líquid amniòtic.

Segons abans, la tempesta solar ha acariciat l'atmosfera i ha alterat l'òrbita dels satèl·lits artificials.

Es coneixerà com la primera gran apagada.

Els bíceps s'estiren i les fibres sembla que s'estiguin a punt d'esquinçar.

Corren i la calitja els penetra en el paisatge i els engoleix en l'horitzó que fa pampallugues i que s'entreveu al final d'aquest polígon etern.

El 55. El que es troba més lluny de la metròpoli.

Fa olor de benzina i ciment.

Corren i de tant en tant es miren. Deuen ser de la mateixa edat, uns vint anys.

La més alta dels tres ensopega amb una pedra i cau de boca a terra. Pedretes i sorra s'incrusten a les genives. Escup terra barrejada amb glevs de sang. Els altres dos s'aturen. La que és pèl-roja s'acosta a ella i s'ajup

davant seu. Vol preguntar-li com està, obre la boca, però no pot fer força ni amb la llengua ni amb les cordes vocals. Sap què és el que li vol dir, té estructurada la frase, però només li surt un so agut i tènue que s'escapoleix amb el vent. Intenta agafar la seva companya de fuga per les espatlles i s'adona que al clatell té gravats uns números i unes lletres petites de color negre:

M3H5.

Els acaricia amb els dits. La que ha caigut es posa de genolls i li aparta la mà amb desconfiança. La pèl-roja es frega el seu clatell per si nota alguna cosa. S'acosta al més corpulent, que té els cabells rossos i rinxolats i que està mirant-les a uns metres de distància. La pèl-roja es posa darrere seu i es fixa en el seu clatell:

J8L9.

Es gira i s'assenyala l'esquena, s'agafa el cabell vermell fent una cua i l'alça. També hi té uns números i unes lletres gravades:

T6X4.

Els tres es contemplen els números, els acaricien.

És el seu nom? Quan tinguin prou força per parlar, s'anomenaran.

De lluny, senten un so metàl·lic. Es miren amb les ninetes inundades de por. Comencen a córrer de nou. S'intenten agafar dels braços per no tornar a caure, però la pell llefiscosa i tèbia s'escapoleix als palmells. El líquid que els embolcallava fa una hora quan s'han despertat s'anirà assecant en aquesta cursa que durarà tot el dia, fins que trobin una casa abandonada amb una piscina buida on poder-se refugiar.

Una piscina buida sense escales on d'aquí gairebé tres setmanes caurà una lloba cega.

LA GRANJA

Gemeguen amb la llengua fora.

La fan vibrar entre les dents brutes. Les genives inflamades els sagnen a cada crit. Mosseguen les barres de les gàbies, les llepen.

El ferro és el gust de la infància,
del dia a dia,
de ser d'allà, d'aquelles gàbies, d'aquella sala fosca i lúgubre amb goteres.

La seva llar.

Han crescut juntes. El menjar, la primera regla, els crits, els plors de dolor.

Fan migdiades amuntegades les unes sobres les altres.

Tolls ressecs de menstruació sobre el ciment.

Cada vegada que el Salvador entra i encén el llum, les pupil·les sembla que rebentin dins dels seus globus oculars dèbils acostumats a la foscor de la sala.

Quan senten la porta, la gana les fa salivar i la por rebrega els seus ventres cap endins.

Perquè potser una d'elles ja no tornarà. O en vindrà una de nova.

El Salvador entra un cop al dia, al vespre. És alt i corpulent, però ja té una mica de gepa. Té els cabells blancs i fins i tot les galtes arrugades i unes bosses grosses sota els ulls. Sempre porta el sac amb el pinso. Reparteix el menjar i l'aigua i torna a marxar.

Ahir el Salvador va emportar-se la de la gàbia del fons. Totes es van posar a cridar el seu nom. Només saben articular el nom que el Salvador els ha posat a cadascuna. Són les úniques paraules que han après.

Aquestes i el nom d'ell. Salvador. No saben qui va ser la primera de saber-lo. O d'inventar-se'l.

És el coneixement que s'han anat transmetent.

Ahir el Salvador es va endur la més silenciosa de la sala.

Totes es van alçar i van agafar-se als barrots de les gàbies i van començar a gemegar. Com sempre que una d'elles marxa.

Iris! Iris! Veus ronques, guturals i estripades.

L'Iris era la més silenciosa i a vegades s'arrencava els cabells rossos i rinxolats i tenia clapes al costat dret del cap. Totes recorden com una matinada l'Iris es va fer sang al nas picant sense parar el cap contra el cademat de la seva porta.

Iris! Iris! Iris!

Saben que demà sentiran olor de cremat.

LA CASA

El J8L9, la T6X4 i la M3H5 senten els drons per sobre seu. No saben quant falta perquè es cansin de buscar-los.

Seran uns dies, només.

Són milions hivernant, preparant-se per quan els desconnectin abans dels vint-i-cinc anys i els enviïn a la metròpoli.

No vindrà d'ells tres. La pèrdua és insignificant. Tot i que no havia passat mai, ja està contemplat en el pla general de producció: per un error del sistema, com una apagada general, els humans poden despertar abans que els vinguin a desconnectar, a fer néixer.

Així i tot, hauran de revisar els generadors perquè les tempestes solars i les apagades començaran a ser habituals. I podria haver-hi més fugides. Com la del J8L9, la M3H5 i la T6X4.

Ja fa una setmana que estan amagats a la casa abandonada. És gran. Té un balcó allargat que recorre tota la façana principal. Al jardí, hi ha una piscina buida i una caseta amb eines.

Es passen la major part del dia a l'habitació gran del primer pis que li falten rajoles i només té un matalàs humit i un tocador amb un calaix esbotzat.

Han trobat llaunes de menjar i ampolles d'aigua a la cuina.

Hi ha unes quantes cases abandonades pels voltants del polígon. S'haurien d'esfondrar, però fa molt de temps que va deixar de ser una prioritat.

Dormen cada nit abraçats en un racó de l'habitació. Les cordes vocals del J8L9 han començat a agafar força i, afònic, algunes nits abans d'anar a dormir, els ha explicat a la M3H5 i a la T6X4, amb frases molt curtes i la veu tremolosa, algunes imatges d'abans de despertar-se. D'abans de l'apagada. Ho somiava?

Llum tènue. Reparació de màquines. Espurnes. Alicates, tornavís. Càlculs matemàtics. Àlgebra. Disseny.

La T6X4 vol explicar que ella recorda uns guants de làtex, un bisturí, sonda, mirallet d'exploració, empastar un queixal corcat, matar un nervi, càlcul de dosi d'anestèsia. La M3H5 escolta atentament al J8L9, de tant en tant, tanca els ulls i li sembla veure una imatge difosa: una màquina que arregla unes carreteres que enllacen els edificis de la metròpoli.

Les nits són llargues i fa moltíssima calor, però quan ja els venç la son, els tres prefereixen dormir abraçats. La suor i els pèls i els cabells es barregen i són un manyoc de carn i líquids que bateguen a gust sota del so dels drons que els desperten cada dues hores i senten els tres cors com bateguen fort.

No distingeixen quin és de l'un o de l'altre.

La T6X4 sempre és la primera a despertar-se. Li agrada veure com surt el sol entre els camps d'esbarzers del voltant de la casa abandonada. Es fixa en les partícules de pols com dansen seguint el feix de llum del sol abrasador que no para d'estossegar flames incandescent i gegantines.

El sol envellit, exhaust.

La finestra de l'habitació és enorme i contempla la caseta d'eines i la piscina del jardí buida sense escales i plena de verdet.

Ara no ho sap, però d'aquí a uns dies hi caurà una lloba cega i udolarà i udolarà durant sis matinades. La T6X4 i la M3H5 la voldran rescatar, però el J8L9 ho evitarà:

—És perillós, encara no podem sortir.

Els udols de la lloba faran plorar la M3H5. La T6X4 l'abraçarà amb força.

LA GRANJA

La gàbia que queda al costat de la porta de fusta té una petita esquerdà a la paret que la Duna va descobrir una nit de la setmana passada que plovia. Es va despertar amb el so d'un tro llunyà i va veure com entrava una mica d'aigua. Estava assedegada i s'hi va amorrar amb els llavis ressecs amb clivelles de sang.

Llepava la paret rugosa i humida i va veure moviment a fora.

Va deixar la llengua penjant, va apropar l'ull a l'esquerdà i va veure com el Salvador corria pel pati amb les mans al cap per tapar-se de la pluja i com entrava a una casa gran, molt més que la sala de les gàbies.

Des d'aquella nit, quan totes dormen i se senten els grills, la Duna recolza el cap i observa la nit. No l'ha tornat a veure cap més moment fins avui.

Una tarda, va intentar mirar a través de l'esquerdà, però els rajos de sol li van punxar la còrnia. Va estar ben bé dos dies veient taquetes negres i sentint mal de cap.

Unes batzegades al front.

Avui té una mica de mal de ronyons perquè li està a punt de venir la regla. Es prem els ovaris amb la mà dreta i frega amb força. Li ho va fer fa temps la Mar, que ara dorm al seu costat amb la boca oberta. Li sobresurten unes dents grogues i mal posades.

La Duna recolza el cap i mira a través de l'esquerdà. S'hi està deu minuts gairebé sense pestanyejar mentre es va fent fregues al ventre. De cop,

sent el so de la porta i veu com el Salvador surt de la casa amb una galleda. Fa més força amb el cap contra la paret per intentar veure-hi millor. El Salvador deixa la galleda a terra i hi encén un foc. Els ulls del Salvador brillen a cada flamarada. El cel engoleix el fum i l'adhereix a la foscor.

La Mar es remou al seu costat i parla adormida. La Duna la mira, després torna a mirar a través de l'esquerda i la imatge que veu li colpeja el cap i sent una estrebada molt més forta que quan va mirar a l'exterior a plena llum del dia: el Salvador ha extret un cap decapitat de dins la galleda. L'agafa pels cabells rinxolats i rossos. Els ulls oberts, sense vida. La boca serrada amb força.

El cor de la Duna batega tan fort que li surt un crit: Iris!

El Salvador llença el cap al foc.

Els rínxols es cremen amb parsimònia. Les flames dansen amb suavitat sobre els ulls blaus que sembla que observin la Duna clamant ajuda.

L'olor de cremat s'escola per la sala de les gàbies.

Iris! Iris! Iris!

LA CASA

La M3H5 i la T6X4 es llepen el cos en un racó de l'habitació. Es toquen la pell i ja no senten angúnia ni calfreds. La T6X4 introdueix la llengua a dins la boca de la M3H5 i li llepa el paladar i nota que la vagina se li obre.

I s'agafa fort a ella.

La M3H5 sent com li batega el pubis quan els seus pits s'aixafen contra els de la T6X4. Té ganes d'aixecar la cama dreta i envoltar-li el maluc. Separa la cara i li prem fort les galtes i obre la boca i deixa anar sospirs i li fa una mica de força a les espatlles per estirar-la a terra i posar-se a sobre seu i balancejar-se sobre el seu ventre mentre li va regalimant un flux transparent i tebi de la vagina que li mulla totes les cuixes. Senten com

les costelles es van obrint i tenen ganes de fer força amb el diafragma i la T6X4 sent una fuetjada que li remou la panxa.

En J8L9 les observa des de la porta serrant les dents, amb les cames una mica separades.

Aquesta nit la M3H5 i la T6X4 s'abraçaran més fort que cap altra. La T6X4 s'adormirà abans mentre la M3H5 li acariciarà els cabells bruts i li anirà fent llepades a l'espatlla. El J8L9, tombat sol en una altra cantonada de l'habitació, no podrà dormir.

Sortirà al balcó allargat de la casa, s'asseurà a terra i contemplarà el cadàver de la lloba a dins de la piscina buida i pensarà que és la primera nit des que van fugir que no li han demanat que expliqui cap record. Ni operacions matemàtiques, ni ferro, ni espurnes.

I sentirà, per primera vegada, també, una flama a dins de l'esòfag que li farà tensar la musculatura dels braços i fer un cop de puny a la barana rovellada del balcó.

LA GRANJA

La porta de fusta s'obre de cop. El Salvador entra amb el sac de pinso. Amb un cop de peu tanca la porta. Algunes s'agafen als barrots de les gàbies i bramen escopint gotetes de saliva. El Salvador va omplint els plats amb el pinso i els bols amb aigua. Travessa encorbat tot el passadís de gàbies i s'atura un moment i fixa els seus ulls plens d'arrugues en la Mar. La repassa de dalt a baix i es mossega les galtes i fa com un gest afirmatiu amb el cap per a ell mateix.

Per donar-se consentiment al pensament que li ha vingut al cap.

La Duna no pot deixar de mirar-lo, sap què està pensant: la Mar serà la següent.

El Salvador tanca la porta amb un cop fort.

La Duna abraça la Mar, a qui li fa pudor la boca, i li fa un petó a les galtes. Li acaricia els cabells. Mar! Mar! Mar! La Mar somriu i comença a

fer voltes a l'interior de la gàbia amb els braços alçats, totalment ignorant del pensament del Salvador.

LA CASA I LA FÀBRICA

Són les tres de la matinada i fa una hora que la T6X4 corre. Els esbarzers dels camps del voltant de la casa li han ferit les cames. Aquesta tarda, quan s'ha llevat de la migdiada, ha notat que la panxa estava xopa. Se l'ha acariciat i ha vist la mà coberta de sang. El cos de la M3H5 reposava sobre seu sense vida. Encara estava calent, però el so del seu cor no es barrejava amb el seu.

Tenia els ulls mig oberts i els narius no se li eixamplaven.

Abans de la migdiada s'havien estat llepant tot el cos. Feia uns dies que havien aconseguit verbalitzar alguna paraula primer, després frases senceres.

La veu enrogallada i tremolosa.

Ahir a la matinada es van dir que s'estimaven.

En J8L9 fa tres dies que dorm a l'habitació petita del costat. Una antiga habitació de nadó. Hi ha un bressol sense matalàs i un cavallet de fusta corcat. Ell s'arrauleix en un racó i serra les dents i plora mentre va sentint com la T6X4 i la M3H5 fan l'amor cada nit.

La T6X4 ha apartat el cos sense vida de la M3H5 amb les mans gelades de la por i l'ansietat, que li ha començat a cavalcar sobre el ventre i el tòrax. Li ha sortit un crit greu quan s'ha adonat que la M3H5 tenia clavat al coll el ganivet rovellat que s'havien trobat a la cuina el dia que van arribar.

La T6X4 s'ha posat dreta i ha començat a sacsejar la M3H5 amb força. Ha estat així una estona fins que ha deixat el cos de la M3H5 a terra i ha començat a caminar pel passadís de la casa amb les cames mig flexionades de terror i angoixa. A dins l'habitació de nadó, el J8L9 se la mirava amb les mans plenes de sang, assegut i agafant-se les cames, balancejant-se.

La T6X4 ha deixat enrere els esbarzers i corre pels camins que duen al polígon 55. Encara no sap què és el que la condueix a anar cap allà. Potser necessita buscar ajuda allà d'on prové.

Encara que sigui perillós.

Els orígens.

Potser rodejar el polígon i entrar a la metròpoli. No s'ha girat en cap moment per veure si el J8L9 la segueix. Quan ha baixat corrent les escales de la casa, no ha sentit que s'aixequés.

Comença a notar l'olor de benzina i ciment.

S'atura, tanca els ulls. Aixeca una mica la barbeta i inspira amb força.

LA GRANJA

La Duna es frega les esgarrinxades dels dits a les cuixes i les deixa plenes de marques de sang. Fa quatre nits que furga amb les puntes dels dits l'esquerra. Durant el dia, tapa el forat amb les mantes plenes de fongs. Nota un pes a l'estómac i no menja. La Mar li apropa el plat de pinso. Duna! Duna! Duna! Però ella sent que no pot engolir-ho. Està atenta a cada so de l'exterior. Sap que falta molt poc perquè el Salvador entri a buscar la Mar, que ara beu aigua sorollosament. A la gàbia del costat, la Marta i la Gemma juguen a picar-se de mans. La Marta badalla i es frega els ulls.

S'està fent de nit.

De cop, s'obre la porta metàl·lica amb un so estrident i entra el Salvador. La Mar aixeca el cap del bol. L'aigua li regalima per la barbeta. El Salvador obre la seva gàbia i l'agafa pels canells.

Totes es posen dretes i fan moure els barrots. La Mar crida: Duna! Duna! Duna!

El Salvador i la Mar desapareixen per la porta. Les altres es van calmant i s'estiren per terra a dormir. Es comencen a sentir els primers roncs. La Duna espera immòbil fins que no nota cap moviment a la sala.

Només respiracions profundes.

Enretira totes les mantes i col·loca primer el cap per l'esquerra, després les espatlles. Nota com la pedra li rasca tota la pell. Passa un braç, després l'altre. Per primera vegada, toca la gespa humida i sent com el tòrax se li eixampla. Tot i que el cor li bombeja amb força dels nervis, vol tornar a acariciar les plantes, la sorra. Somriu. Aixeca el cap, flexiona els braços, alça el tronc i s'empeny amb les cames. Ja és a fora la sala.

La nit sobre seu.

Fa unes quantes voltes sobre si mateixa. Nota que de cop hi ha més llum. Mira la casa. Una de les finestres s'ha il·luminat. Tanca els ulls amb força, els torna a obrir i comença a córrer cap a la casa. I mentre va cridant per dins el nom de la Mar s'adona que a darrere la sala de gàbies hi ha una piscina buida.

S'acosta una mica.

Al fons, hi ha els ossos de la lloba.

LA FÀBRICA

Els cossos adormits de diferents mides estan submergits en el líquid amniòtic dins unes crisàlides en forma d'oval. Totes tenen un número amb la seva edat.

4, 9, 16, 13.

El líquid espès i transparent de tant en tant fa bombolles. Els cossos estan nus i una màscara els tapa la boca i el nas. Dels melics, surt un cordó umbilical que es connecta a un generador. Tots tenen els ulls oberts amb la mirada fixa a unes pantalletes que pengen a fora de cada crisàlide.

En algunes pantalletes hi ha esquemes amb fletxes i definicions, en altres surten mans robòtiques que dissenyen estructures o construeixen vehicles o operen ulls o empasten dents.

Estan estudiant?

La T6X4 camina a poc a poc pel passadís contemplant els cossos. Cap té més de vint-i-cinc anys. Tots els cossos tenen números i lletres marcats al clatell. El terra és humit. De cop, veu, al fons del passadís, com un vehicle que porta incorporat una grua amb diferents ganxos s'acosta. S'atura davant d'una crisàlide que està a pocs metres d'ella. Té l'etiqueta de vint-i-tres anys. S'adona que el vehicle no el condueix ningú, però la grua maniobra i obre la porteta de la crisàlide que es buida del líquid. El cos que hi havia a dins deixa anar un crit, però un dels ganxos de la grua li clava alguna cosa al coll, amb un altre ganxo talla el cordó umbilical, agafa el cos i se l'endú. La T6X4 segueix el vehicle amagant-se de tant en tant rere les crisàlides fins que arriba a una sala blanca i pulcra. Fa olor de desinfectant.

A les parets hi ha uns prestatges enormes amb uns cossos arreglats, un al costat de l'altre. Són metàl·lics, amb tubs i tenen tres braços amb ganxos de diferents mides a cada costat.

No tenen cap.

La grua deixa el cos que acaba de treure de la crisàlide sobre una lli-tera i engega un motor. Es comença a moure un engranatge al sostre i en surt una guillotina que li talla el cap.

La grua tira el cos per un forat de la paret i seguidament agafa el cap i el posa sobre un dels cossos metàl·lics i platejats que està col·locat en una punta del prestatge de dalt de tot.

El cos es mou.

Obre els ulls.

La grua el torna a agafar i el posa a davant d'una cinta transportado-ra.

De sobte, baixa una pantalla del sostre i es col·loca davant del cos.

Benvingut a la metròpoli. Vostè ja està preparat per a l'ofici assignat. En tot el recorregut fins a l'entrada de la metròpoli li donarem tots els detalls sobre la seva feina, habitatge i alimentació. Esperem que tingui una vida

molt productiva. D'aquí a quaranta anys, tornarà a la fàbrica per a la desconnexió final. Bona feina.

De cop, la T6X4 sent un soroll. Un altre vehicle ha entrat a la sala duent a la grua un altre cos. El col·loca sobre la llitera i es torna a repetir la mateixa operació.

La T6X4 marxa de la sala, travessa tot el passadís de crisàlides fins que surt de la fàbrica. S'atura. Respira. Voreja l'edifici ple de males herbes. De sobte, sent un tacte fred a l'espatlla. Es gira. Un cos metàl·lic amb un cap amb els cabells llisos i negres i amb una mica de barba l'està contemplant. Té la boca oberta i la llengua una mica a fora. Fa moure un dels ganxos esquerres i li toca un pit. Amb un altre braç li envolta la cintura i se l'apropa. La T6X4 comença a tirar coces, però és impossible sortir d'allà. La força d'aquell cos és descomunal. Amb un altre braç li toca la vagina. Li introdueix el ganxo molt endins, tan endins que la T6X4 sent com se li regiren els budells. El cos metàl·lic la prem amb molta força cap a ell.

La visió de la T6X4 cada vegada és més borrosa, però entre la calitja veu com en J8L9 la contempla des d'una cantonada de la fàbrica. Sense fer res. La T6X4 sent com se li van adormint els braços.

El J8L9 es queda mirant fixament com a la T6X4 se li tanquen els ulls i cau desplomada sobre el cos metàl·lic que se li abraona a sobre i li mossega els pits fins a fer-li sang.

LA GRANJA

Un núvol es mou i deixa al descobert una lluna creixent, gairebé plena, que il·lumina la Duna. Fa una estona que està recolzada a la façana de la casa intentant mirar per la finestra. Ha pogut veure una habitació amb una llitera i tot d'eines penjades a la paret, però no hi ha ningú.

De cop, sent un soroll de porta i el Salvador entra a l'habitació. La Duna es refrega amb més força contra la façana, però no deixa de mirar per dins l'habitació. El Salvador carrega una bossa enorme a l'esquena. La deixa anar de cop sobre la llitera i obre la cremallera. A dins, hi ha el cos sense vida de la Mar. La Duna acosta el cap al vidre amb les celles arquejades. El Salvador agafa una de les eines penjades a la paret i amb un cop sec decapita la Mar. La Duna es tapa la boca per aguantar un vòmit que puja descontrolat. El Salvador llença el cap a una galleda tacada de sang i agafa el cos i el carrega a l'espatlla i surt de l'habitació. La Duna es desplaça amb l'esquena fregant la pintura de la façana fins a la finestra de l'altra banda de la casa que està il·luminada.

S'apropa al vidre brut.

I mira l'habitació.

El cor li fa un sotrac tan potent que li ha fet moure les costelles. Les cames paralitzades. Els genolls immòbils. Tot el vòmit a la boca: dins l'habitació, asseguts en un banc, uns caps vius posats sobre uns cossos metàl·lics plens de tubs amb ganxos de moltes mides diferents esperen el seu torn. El Salvador extreu un d'aquests caps del cos metàl·lic, que obre la boca i se li veuen unes dents arrencades i brillants, i el col·loca al cos decapitat de la Mar, unint amb uns instruments diferents venes i segellant la pell. Les mans plenes de sang.

Uns segons després, el cos de la Mar pren vida i es comença a remoure amb aquest cap nou. Amb una mà s'acaricia un pit, amb l'altra es frega la vagina. El cap obre més la boca i tanca els ulls amb força i deixa anar un crit de plaer. Els altres caps, connectats als cossos metàl·lics, també obren una mica la boca. Tots els ulls brillen de desig.

Un d'ells s'acosta al cos de la Mar i fa moure un dels ganxos cap al cul. L'acaricia. Un altre també s'acosta i allarga un ganxo fins a un pit, li atrapa el mugró. El Salvador surt de l'habitació. Els crits de plaer amb diferents tons es barregen.

La Duna s'ha acostumat a la llum i cada cop hi veu més nítid i s'adonna, per primera vegada que, a darrere el clatell, el Salvador té uns números i unes lletres:

J8L9.

LA FÀBRICA I LA CASA I LA GRANJA

En J8L9 entra a l'habitació gran de la casa abandonada. La M3H5 reposa de bocaterrosa sobre un toll de sang. El J8L9 l'empeny per les cames i la baixa fins al pati. El cap rebota a cada esglaó. El J8L9 agafa una pala de la caseta d'eines del costat de la piscina i cava durant dues hores. Se li fan llagues als palmells. Quan surt el sol, la M3H5 ja és sota terra.

El J8L9 es passa tres dies assegut al balcó. Encara no ha netejat la taca de sang solidificada de l'habitació. Seu al balcó i mira el camp ple d'esbarzers, com si amb la mirada pogués travessar-los, recórrer quilòmetres fins a la fàbrica.

Després de veure com aquell cos metàl·lic violava la T6X4, el J8L9 va entrar a la fàbrica silenciosament. Va recórrer el passadís de crisàlides, la sala amb prestatges i la cinta transportadora. Es va passar hores assegut en un racó contemplant l'operació de les grues, els cossos metàl·lics a les cintes transportadores. Va estudiar cada detall, cada vídeo motivacional de la pantalla. Calculava els minuts que hi havia entre operacions. Anant amunt i avall del passadís va analitzar les pantalletes situades davant de cada crisàlide.

Els humans s'extreien de les crisàlides abans dels vint-i-cinc anys. Durant tot aquest temps, submergits en aquell líquid, havien estat estudiant per a l'ofici que se'ls havia assignat a la metròpoli. Les grues extreien el cos de les crisàlides i en conservaven el cap, que és on hi havia tot el coneixement. El cos es llençava i es desintegrava. Un cos que no tenia cap mena de funció. Un cos que en la majoria de casos, emmalaltiria i perjudicaria l'economia del sistema.

El cap es col·locava en aquests cossos metàl·lics indestructibles, preparats per a la vida productiva a la metròpoli.

El desig havia quedat anul·lat.

El J8L9 nota el vent bullint a les galtes. Potser s'està produint una altra tempesta solar. Contempla el camp dels esbarzers, la piscina buida amb el cadàver de la lloba descomponent-se, ple de mosques, la caseta del pati. I sent el poder al tòrax, als braços. És com si levités. Serra les dents i aixeca la barbeta. Destensa les espatlles.

Ell té un coneixement més gran que tots els habitants de la metròpoli.

I mentre veu moviment entre els esbarzers, pensa que quan torni a haver-hi una altra tempesta solar, una altra apagada, anirà a buscar els cossos que es despertin i els portarà fins a la caseta.

Els tancarà i experimentarà.

Després de la sisena tempesta solar, la casa abandonada serà coneguda com un lloc il·legal per descobrir què se sent tenint un cos calent.

Tocar-lo, manipular-lo.

Molts cossos metàl·lics, de nit, sortiran de la metròpoli per passar unes hores a la casa. El J8L9, amb els coneixements tècnics rebuts durant vint anys a la crisàlide, anirà sofisticant les operacions.

De moment, però, des del balcó, pensa en la segona apagada mentre veu moviment entre els esbarzers. La T6X4 s'apropa a la casa plena d'esgarrinxades, balancejant-se, escabellada, coixa. El J8L9 s'aixeca lentament i la contempla amb un somriure tort.

A la T6X4 mai no li tallarà el cap. La voldrà tota per a ell. Sempre. Tancada dins l'habitació de nadó.

ELS ESBARZERS

El cor de la Duna bombeja amb força. Els timpans li ressonen. Fa estona que està mirant a través de l'esquerra. El Salvador ja ha encès el foc i amb la mà dreta agafa pels cabells el cap de la Mar.

Els seus ulls mig oberts, les dents grogues i mal posades.

La Duna recorda com la Mar li posava la mà sobre el ventre quan tenia la regla i li feia fregues.

El Salvador llença el cap de la Mar al foc i s'ajup a contemplar les flames. La Duna es gira i fa un senyal amb el cap a totes les companyes de les gàbies que l'estan mirant en silenci, concentrades. Es van acostant a ella lentament, les respiracions agitades. Una a una van sortint per l'esquerra.

Les cames dèbils, l'olor de cremat les envolta.

El Salvador, d'esquena a elles, no s'adona com se li van acostant.

La Duna és la primera que l'empeny a terra. El Salvador, amb els ulls oberts deixa anar un crit, s'aixeca, però una d'elles el torna a fer caure. Una altra el pica amb la cama, una altra se li tira a sobre i li mossega el coll, una altra li esgarrapa l'esquena. No el deixen aixecar. La Duna assenyala la piscina. El van empenyent amb crits frenètics cap allà fins que el fan caure amb un so sec a dins.

A uns metres dels ossos de la lloba.

Les rajoles blaves esquitxades de sang.

El Salvador es remou fins que es queda estirat panxa amunt mirant la lluna plena i les cares brutes com l'observen.

Són les tres de la matinada. Avui cap d'elles dormirà.

Ni aquesta nit, ni les quatre següents. La lluna plena les il·lumina.

Seuen al voltant de la piscina i contemplen en silenci com el Salvador demana ajuda. De tant en tant, intenta escalar per les rajoles relliscoses, però llavors una d'elles amb el peu el fa tornar a caure.

El Salvador brama desesperat amb els llavis reventats i morats i les dents trencades.

A la cinquena nit, el Salvador s'estira al costat dels ossos de la lloba i tanca els ulls i deixa de respirar.

La Duna comença a udolar. De mica en mica la van seguint les altres. Al cap d'uns minuts, se sent una porta. Una dona gran surt de la casa amb pas insegur. Té els braços plens de ferides cicatritzades. Es frega els ulls cansats. Camina encorbada fins que s'asseu al costat de la Duna. L'abraça i mira el fons de la piscina.

La Duna s'adona que en el clatell de la dona gran hi ha uns números i unes lletres:

T6X4.

EL NIU DE LLIBRES³

Naomi Kritzer

Traducció: **Edgar Cotes**

Meigan va construir el seu niu de llibres amb una capsa, perquè la volia convertir en una obra d'art. Va polir la fusta i la va emprar. Llavors, hi va encolar les pedretes que havia recollit de la riba del llac Superior durant l'estiu i, amb pintura acrílica, va dibuixar-hi tirabuixons de color anyil al seu voltant. Un cop col·locat el niu damunt d'una post a l'exterior de la seva casa de St. Paul, va optar per pintar també la post i traçar un caminó fúcsia que pugés serpentejant fins a la part de dalt, i va posar-hi també còdols com a vorada. Aquella pintura fúcsia tenia un toc de purpurina i va decidir que la capsa també n'havia de tenir. Finalment, va penjar-hi el cartell que deia «Niu de llibres» amb les instruccions: «Agafa un llibre, deixa'n un altre».

Fins que no es va mudar a St. Paul, la Meigan no havia vist mai un niu de llibres; però aquí n'hi havia pertot arreu. Eren bàsicament una capsa amb llibres gratuïts, aixoplugats de les inclemències del temps. Els podies registrar en una pàgina web. De vegades, la gent s'especialitzava en cert tipus de llibres o feia servir el segon prestatge per intercanviar llavors. Es va plantejar començar desfent-se d'aquells llibres que li havien agradat, però que sabia que no tornaria a llegir mai més. Se'ls havia endut amb la mudança, però no tenia lloc on posar-los i, total, només feien que amun-

3. El relat «Little Free Library» va aparèixer publicat per primera vegada el 8 d'abril de 2020 a *Tor.com*. Aquest any, ha guanyat el Premi Locus en la categoria de *short story* i figura en la llista de finalistes dels premis Hugo, els guanyadors del qual es donaran a conèixer durant la DisCon III de Washington, que se celebrarà del 15 al 19 de desembre de 2021.

tegar pols. Que algú altre se'ls quedés i així podrien tornar a llegir-los, i gaudir-los, i donar-los una segona vida.

Podia observar el niu de llibres des de la finestra de la sala d'estar i el primer dia va veure com la canalla del barri s'hi acostava per xafardejar-lo. Quan a la tarda va anar a donar-hi un cop d'ull, va descobrir que s'havien emportat *El joc de l'Ender* d'Orson Scott Card, *Dragonsinger* d'Anne McCaffrey i un llibre de *Danny Dunn*. L'endemà, va fer una ganyota en veure que algú havia deixat un exemplar d'*El codi da Vinci*; però vaja, hi ha gent per a tots els gustos, així que... per què no? Va posar un exemplar de sobres que tenia de *La Germandat de l'Anell* i dos llibres de Terry Pratchett.

Quan es va llevar aquell matí de dimarts, el niu de llibres estava buit. A la pàgina web, ja t'advertien que de vegades hi havia gent que arrasava, i per això s'havia pres la molèstia d'estampar els llibres amb el lema «Sempre de franc, mai a la venda» per desencoratjar qualsevol que se li acudís revendre'ls en una llibreria de segona mà. Va deixar anar un sospir de frustració, va reomplir-lo amb més llibres de la caixa que tenia reservada i, després de rumiar-hi una mica, va escriure una nota que la gent veuria en obrir el niu:

A qui s'hagi endut tots els llibres,

En un futur, si us plau, agafeu només un o dos llibres cada vegada, o considereu la possibilitat de portar-ne algun perquè els altres també en puguin gaudir. De moment, espero que us ho passeu bé amb els llibres que us heu endut! Si us plau, compartiu-los amb altra gent un cop els hàgiu llegit!

A la tarda, en tornar de la feina, algú havia agafat un exemplar de *Pawn of Prophecy* de David Eddings i, on abans hi havia el llibre, al presatge superior, hi havien deixat una peça de fusta polida, que amb una mirada més atenta va descobrir que era un xiulet fet a mà amb un bran-

quilló. Se'l va emportar cap dins i el va posar a la lleixa de la llar de foc; i aleshores, va deixar-hi la segona part, *Queen of Sorcery*.

L'endemà, *Queen of Sorcery* ja no hi era i algú ho havia intercanviat per una figureta de metall d'una serp. Pesava molt i li recordava als antics soldadets de plom que un cop havien estat joguines, però que els seus pares deixaven a un prestatge com a objectes decoratius, perquè el plom és un material poc adequat per a una criatura. També se la va emportar cap dins i la va posar al costat del xiulet; i va deixar-hi llavors el següent llibre de la saga de Belgriad.

Durant les dues setmanes següents, el misteriós usuari de la biblioteca anava deixant coses cada dia, algunes ben estranyes: una petita ploma d'un ocell verd fosc que, tret del color, semblava que era d'una merla; un minúscul atuell de terrissa que tenia un suro fixat amb una cera de color rovell; un animal esculpit en pedra, massa abstracte per identificar-lo; un petit cercol també esculpit en pedra massa gran per ser un anell i massa petit per ser un braçalet, i un imperdible fet a mà.

Aquests detalls eren innecessaris, però encantadors. La Meigan en va fer fotografies i va enviar les imatges per correu electrònic a vells amics, dos dels quals van encarregar el seu propi niu per regalar els seus llibres sobrats. Li van fer saber que aquelles capsas van resultar ser una forma magnífica de conèixer els seus veïns i tothom pensava que eren genials, però no els van aparèixer ni plomes ni objectes fets a mà.

Aleshores, un dia, es va trobar un paper groguenc i trencadís que semblava haver estat arrencat d'una pàgina en blanc d'algun llibre de butxaca vell:

A la Bibliotecària,

Hi ha alguna seqüela de La Germandat de l'Anell? M'agradaria molt llegir-la. Deixaré qualsevol cosa que tingui pels altres llibres, si me'ls podeu donar. A banda, em sap greu per aquell dia que m'ho vaig emportar

tot. Prometo no tornar-ho a fer. Què voldríeu a canvi d'un altre llibre sobre en Frodo, si n'hi ha algun?

Estava escrit amb tinta, que s'havia escorregut una mica, com si qui ho hagués fet hagués utilitzat una ploma, però no sabés com fer-la anar.

D'acord.

St. Paul no tenia carència d'artistes i excèntrics. Potser això podria conduir a una nova amistat amb algú proper. Somrient per a si mateixa, la Meigan va treure *Les dues torres* de la caixa de llibres i hi va deixar un paperet:

Per a la persona que ha demanat un altre llibre sobre en Frodo: deixa'm més art del que has creat i ja haurem fet un bon tracte.

La Bibliotecària.

L'endemà, no van deixar cap regal, però el dia següent sí que hi va trobar un tros de paper, novament arrencat de les pàgines del darrere d'algun llibre de butxaca vell, jutjant per la mida. Estava enrotllat i lligat amb un fil vermell. La Meigan va deslligar el fil i va desenrotllar el paper. Amb la mateixa tinta lleugerament amarronada com l'altra carta, hi havia un dibuix d'un gat.

Això començava a ser divertit. La Meigan es va preguntar quin dels seus veïns devia ser. Segur que aviat li arribaria una nova petició: ningú acaba *Les dues torres* i no vol llegir *El retorn del rei*. Mentrestant, hi va deixar el següent llibre de la saga de Belgariad, una novel·la de la saga de Valdemar de Mercedes Lackey i un llibre il·lustrat sobre la visita al dentista d'un petit drac que escup foc.

Efectivament, l'endemà va trobar un nou paperet:

Per a la Bibliotecària,

Segur que hi ha un nou llibre sobre en Frodo, oi? Us he fet un altre dibuix, però si voleu una altra cosa, us ho puc proporcionar.

La persona havia dibuixat una fulla a l'altra cara del paper. Semblava com una fulla d'auró, amb cinc lòbuls, però amb ganxos i punxes addicionals a les puntes que semblaven gairebé fractals. I va escriure:

Al meu amic per correspondència, si us plau, porta'm una fulla com la que m'has dibuixat.

S'esperava alguna cosa retallada, potser de paper, però es va trobar una fulla de debò al lloc on havia deixat *El retorn del rei*, verda i acabada d'agafar de l'arbre. Gairebé semblava una fulla d'auró, però... no. Per acabar-ho d'adobar, era febrer. No hi havia arbres verds i en flor al veïnat: era gris i frígid, i tot estava emblanquinat amb la neu. Però potser... potser havien posat una fulla al congelador o alguna cosa per l'estil. O potser la fulla havia caigut d'alguna mena d'arbre plantat en un test que algú guardava a casa seva. O potser l'havien agafat il·lícitament d'una visita al jardí botànic de St. Paul, que estava plagat d'arbres tropicals...

Va fer una foto a la fulla i li va enviar a una amiga aficionada a la botànica, per veure si la podia identificar. La seva amiga li va contestar amb un missatge un xic desconcertant. Semblava com d'auró, sí, però no d'una varietat amb la qual estigués acostumada. Li va suggerir que ho preguntés al programa d'extensió universitària.

En comptes d'això, la Meigan la va entaforar a la part de dalt de la nevera i va intentar no donar-hi més voltes. No volia imaginar que fos res més que un joc entretingut amb un artista amb el qual es cartejava. Però l'endemà, quan va sortir a reomplir la capsa... va deixar-hi un exemplar de *La defensa d'un castell*, que va comprar perquè li va semblar divertit, però no va anar mai més enllà de fullejar-lo, perquè no tenia cap intenció real de cavar un fossat al voltant de la casa o instal·lar-hi catapultes.

L'endemà, el llibre ja no hi era.

I un dia més tard hi va trobar una moneda d'or brillant, amb una altra carta:

Per a la Bibliotecària,

No sé què he fet per merèixer el favor dels déus, però estic agraït, molt agraït, per la vostra amabilitat. Creia que la nostra causa estava perduda, que no tindríem mai l'oportunitat de venjar el que li han fet a la nostra família. Però ara, de cop i volta, se m'ha concedit un nou camí a seguir. Beneïda sigueu.

Si em podeu portar més llibres com aquests, us deixaré fins a l'últim fragment d'or que pugui arreplegar.

L'or era un disc petitó, de la mida d'una moneda de deu centaus, però més prim. Hi havia la imatge d'un ocell amb les ales esteses en una cara; i a l'altra, hi havia el que era o bé un canelobre o bé una caixa toràctica, no n'estava segura. La balança de la Meigan deia que pesava quatre grams, cosa que —si era or autèntic— tenia un valor d'uns cent dòlars. Per descomptat, la majoria dels objectes de metall daurat no eren or de debò, però... era considerablement pesat per la seva mida i quan ho va provar amb un imant, definitivament no era magnètic. En principi, l'hauria pogut mossegar, però no volia esguerrar els dibuixos que hi havia encunyats.

Per primer cop, va sentir una punxada d'incertesa.

Què coi estava passant? A qui li estic donant llibres?

A un artista, es va dir a si mateixa, convençuda. A un escriptor. A un veí. Això era probablement bronze o llautó, o algun metall groc, i l'havia forjat ell mateix com a *hobby*, de la mateixa manera que tallava xiulets de fusta i tota la pesca.

Al niu, va posar-hi un llibre d'aquells de pintar, sobre els aqüeductes romans, i va deixar-hi una nota: «Qui ets?». També va introduir-hi una llibreta, perquè només el pensament d'algú arrencant pàgines de llibres per escriure-hi l'esgarriava. Uns minuts més tard, va tornar a sortir i va afegir-hi un boli.

Soc un vassall de la Reina legítima i el seu hereu. El seu oncle ha usurpat el tron. Ella va ser obligada a professar els vots i unir-se a una orde de germanes seglars, amb les quals ha viscut des d'aleshores. Però els meus precs van ser escoltats el dia que vaig trobar la vostra Biblioteca i seré per sempre el vostre vassall, Bibliotecària dels Llibres de l'Arbre.

Hem començat a construir una catapulta en secret. Si us plau, envieu-me més llibres.

La Meigan va comprar un exemplar de *Com destruir la civilització després d'un apocalipsi* per posar al niu. I, llavors, un llibre d'història militar, i una enciclopèdia d'armes, i un manual de tàctiques de l'exèrcit. Cada llibre va ser recompensat amb monedes, totes encunyades amb un canelobre —o esquelet— i un ocell; totes d'or —o del color de l'or, almenys.

Trobava cada cop més complicat concentrar-se en res més que en la biblioteca: quins llibres deixar, qui els venia a buscar exactament, si encara creia de debò que era un artista o un veí jugant a un joc tan interessant amb ella. Va intentar vigilar la capsa des de la seva sala d'estar durant tota la nit en dues ocasions, però sempre s'acabava adormint.

Finalment, un dia va trobar una nota que deia:

Estem preparats. Moltes gràcies per la vostra ajuda. Reseu per la nostra victòria.

I les notes van deixar d'aparèixer. Algú es va emportar un llibre d'Adrienne Mayor sobre armes bioquímiques a l'Edat Antiga, però no va deixar cap moneda ni cap nota.

Després d'uns dies sense que passés res, va arrebregar les monedes i les va portar a un joier, que li va dir que sí, que eren d'or, i que li podia donar 1.245 dòlars per tot el lot si el volia vendre.

Ningú no es gasta més de mil dòlars per fer una broma.

No se'ls va voler vendre. Si hagués estat a punt de ser desnonada, segur que ho hauria fet, però el pensament de desfer-se d'aquesta prova tangible de... del que fos que havia passat, no. Li va dir al joier que s'ho havia de rumiar i se les va emportar.

De nou a casa, va anar a buscar la fulla que havia deixat a la nevera, però s'havia assecat i esbocinat. Va tornar a mirar-se els regals, aquells que havien deixat abans que arribessin les monedes. Els podria portar perquè se'ls mirés algú, potser, veure què en pensaven, si no creurien que estava com un llum. Si no creurien que havia robat tot allò. Se li va acudir que potser sí que ho havien robat, que potser algú estava jugant amb ella i aquella persona s'havia després com si res de més de mil dòlars en or perquè no eren seus. L'imperdible fet a mà era una fíbula, i sí que va trobar-se amb altres imatges que eren semblants. Algunes eren de l'antiga Grècia o l'antiga Roma; algunes altres eren d'artistes moderns que venien les seves obres a Etsy.

Una nit més càlida —la primavera havia arribat, finalment— va col·locar una cadira al pati i va tornar a intentar d'instal·lar-s'hi per vigilar. A desgrat seu, es va quedar adormida, i es va despertar sobresaltada a les tantes de la matinada i va donar un cop d'ull: el niu ja no hi era. Havia desaparegut. Es va quedar mirant fixament el lloc buit i, de cop i volta, ho va veure. El niu havia tornat —o potser mai hi havia deixat de ser—, cosa que la va submergir en una incertesa frustrant.

Aleshores, un dilluns al matí, va obrir el niu de llibres i hi va trobar una altra nota, juntament amb una capsa que semblava haver estat tallada a mà d'un bloc de fusta. Deia:

Tot està perdut. L'armament superior del nostre exèrcit no ha pogut rivalitzar amb la seva superioritat numèrica. La nostra última esperança és confiar-vos a vós el fill de la nostra Reina abans que els tinguem a sobre. I com que custodieu llibres, també podreu custodiar l'hereu.

«L'hereu?», va pensar la Meigan, alarmada. Va obrir la capsa. Al seu interior, hi havia un recobriment de palla... i un ou. Era gros, no enorme com el d'un d'estruç, però li omplia ben bé el palmell de la mà. Era d'un verd platejat amb taques que gairebé semblaven escames.

I què fas amb els ous?

Doncs els has de covar.

Se'l va emportar cap dins.

QUI ÉS QUI

Toni BENAGES. Badalona, 1970. Llicenciat en Belles Arts per la Universitat de Barcelona. Com a dibuixant treballa amb diverses editorials. Destaquen, entre d'altres, les seves publicacions a mitges amb Sebastià Roig *Les extraordinàries aventures de Francesc Pujols* (2015) i *Narcís Monturiol i les pedres de l'infern* (2017), Premi Imperdible 2018 a millor llibre fantàstic en català. També participa habitualment amb les seves il·lustracions a revistes i diaris. Com a docent, fa classes de dibuix i conferències sobre còmic, a més d'haver organitzat diversos tallers sobre la temàtica. També s'ha dedicat al món del cinema com a programador de Filmets Badalona Film Festival, i com a director del Cryptshow Festival.

Edgar COTES. Balaguer, 1997. Ha estudiat Traducció i Interpretació d'anglès i un màster d'Estudis Avançat de Llengua i Literatura Catalanes a la UAB. Es decanta per la literatura breu, els contes i les microficcions. Ha publicat relats en antologies com *Bestiari* (2017), *Freakcions* (2018) i *Samaniat* (2021), entre d'altres. *Els híbrids minvants* (2017) va ser el seu primer llibre en solitari. El 2021 ha publicat la seva primera novel·la, *Cordegel*. Com a traductor, ha traduït autors com Mike Resnick, Andy Weir, Ian McDonald o Adrian Tchaikovsky. També escriu articles sobre els gèneres fantàstics per a La Lectora i El Biblionauta.

David GÁLVEZ. Vilanova i la Geltrú, 1970. Ha publicat articles i relats a *Portella*, *Paper de vidre*, *Time Out Barcelona*, *Carn de cap* i *Supersonic*, entre d'altres. Ha traduït Rudyard Kipling, Janice Pariat i Daniel Defoe. Amb el llibre de relats *Arnes* (2017) va quedar finalista als Premis Imperdibles a millor llibre fantàstic en català. Aquell mateix 2018 va guanyar el 9è Premi de Narrativa Fantàstica i de Terror d'Encamp amb «Areny

amb cap de gos». El 2019 va resultar finalista del V Premi Guillem de Belibasta amb «Paio amb bosc al fons». El 2020 va guanyar el premi Cryptshow amb «Homo mensura» publicat sota el pseudònim grupal Héctor Rivadenayra Moll (format per Gálvez i Javier Calvo). La seva obra en solitari es completa amb *Cartes mortes* (2014), *Res no és real* (2015), *Forma* (2016), *L'obra articulística d'Arseni Sugranyes* (2016), *Fragments de paisatge* (2017), *Allò que som* (2019) i *Carrer del bosc* (2021).

Víctor GARCÍA TUR. Barcelona, 1981. És dissenyador. Va guanyar el premi Documenta amb un recull de contes, *Twistanschauung* (2009), i amb les novel·les *Els ocells* (2016) i *Els romanents* (2018) va obtenir els premis Marian Vayreda i Just M. Casero, respectivament. El 2018 va guanyar el Premi Mercè Rodoreda de contes i narracions amb el recull *El país dels cecs* (2019) i, el 2020, el Premi Sant Jordi de novel·la per *L'aigua que vols* (2021). Altres relats seus han estat inclosos en diverses antologies.

Daniel GENÍS. Castelló d'Empúries, 1977. Doctor en Literatura i professor de Llengua catalana. Participa habitualment en diversos projectes de difusió de la literatura fantàstica. Actualment és coeditor de la col·lecció «L'Arcà» de Laertes Editorial i està al capdavant dels diversos projectes de l'associació cultural El Biblionauta, des d'on coordina i edita aquesta antologia. Pertany a la junta directiva de la SCCFF.

Naomi KRITZER. Carolina del Nord (EUA), 1973. És una escriptora i bloguera de ficció especulativa nord-americana. Des de 1999 ha publicat una sèrie de contes i diverses novel·les, incloses dues trilogies per a Bantam Books, i la seva sèrie de contes *Seastead* per a *The Magazine of Fantasy & Science Fiction*. El seu relat «Cat Pictures Please» del 2015 va ser guanyador del premi Locus i del premi Hugo i va ser nominada al premi Nebula. La seva novel·la, *Catfishing on CatNet* (2019), va guanyar el premi Lodestar 2020 al millor llibre per a joves.

Jordi MASÓ. Granollers, 1967. És pianista i escriptor. És professor de piano a l'ESMUC i al Conservatori de Granollers. Ha gravat seixanta discos (la majoria per a la discogràfica Naxos) i és autor de set reculls de contes i microrelats, —entre els quals destaquen *Polpa* (2016), *La biblioteca fantasma* (2017) i *Ambrosia* (2020)— i de la novel·la *L'hivern a Corfú* (2019). Molts dels seus textos han estat premiats en concursos literaris.

Inés MACPHERSON. Barcelona, 1982. Treballa al món editorial com a lectora, correctora i redactora. També és narradora oral, terreny on s'ha especialitzat en el conte literari i d'autor, i participa activament en clubs de lectura i cursos de literatura de gènere. També col·labora a *La Vanguardia* i a El Biblionauta parlant de llibres. Entre d'altres, ha participat a les antologies *Extraordinàries* (2020), *Contes per al (des)confinament* (2020) i *Paper Cremat* (2021). Acaba de ser guardonada amb el Premi Revelació en català en el Festival 42 de Gèneres Fantàstics de Barcelona.

Manuel PÉREZ ALEGRE. València, 1965. Aficionat a escriure, els últims anys s'ha presentat a diferents premis, resultant guanyador en alguns d'ells: II Concurs microrelats Plaça del Llibre de València 2019, VII Certamen Tuitrelats Hortanotícies-El Puig 2020, VII Concurs Microrelats Ciutat de Novelda 2020, II Concurs Microrelats contra la Violència de Gènere l'Alcúdia 2020, 2n Concurs tweetrelats Ona Digital 2021 i 7è ConcurTs. Concurs de contes curts 2021 de El Biblionauta. Ha publicat, o té pendent de publicació, diversos relats en antologies.

Ricard RUIZ GARZÓN. Barcelona, 1973. És escriptor, comissari del Festival 42 de Gèneres Fantàstics de Barcelona i professor de l'Escola d'Escriptura de l'Ateneu Barcelonès. Guanyador dels premis Ramon Muntaner i Edebé, entre d'altres. Ha escrit relats i és autor d'una quinzena de llibres, com ara *Herba negra* (2016), amb Salvador Macip, —guanyador del Premi Imperdible 2017 a millor llibre fantàstic en català—, *Mary Shelley i el monstre de Frankenstein* (2018), *Mångata* (2020) i *Janowitz* (2021),

també amb Salvador Macip. Ha fet d'antòleg (*Mañana todavía, Insólitas* o *Extraordinàries*) i de periodista (TV3, El País, El Periódico, RAC1...). Les seves obres han estat adaptades al còmic, al teatre i al cinema, i s'han traduït a mitja dotzena de llengües. Pertany a les juntes directives de l'AELC i el CLIJCAT.

Elisenda SOLSONA. Olesa de Montserrat, 1984. És escriptora i professora de secundària. La seva obra és fruit d'una barreja d'històries de terror i de les seves lectures d'adolescència. Ha publicat el volum de microrelats poètics *Cirurgies* (2016) i ha participat en diversos reculls de contes. Amb *Satèl·lits* (2019) ha guanyat el premi Imperdible a millor llibre fantàstic escrit en català l'any 2020, segons els lectors de El Biblionauta.

L'associació cultural El Biblionauta és una entitat sense ànim de lucre. El seu objectiu principal és dignificar i fomentar la literatura dels gèneres fantàstics en llengua catalana. Per això fem un munt de projectes i procurem que siguin participatius, gratuïts i accessibles a través de la xarxa. Però per poder seguir duent a terme iniciatives com aquestes ens cal l'ajuda de tothom. És per això que us convidem a col·laborar amb nosaltres convertint-vos en mecenes i fent les vostres donacions a:

<https://elbiblionauta.com/ca/dona/>

A dia 15 de novembre de 2021, que és quan s'ha tancat aquest llibre, hem aconseguit un total de 22 donacions per als projectes d'aquest any. Independentment de les quantitats, volem consignar tot seguit el nom d'aquests mecenes per agrair-los la seva generositat:

Adrián Salcedo, Albert Astals, Alfons Gumbau, Antoni Herrero, Arnau Domènech, Carlos García, Edgar Cotes, Eloi Puig, Enric Bassegoda, Enric Herce, Esther Alegre, Iván Beà, Jordi Escoin, Josep Masanas, Laura Tomàs, Martí Genís, Mateu Lucas, Montserrat Segura, Pedro Ferriol, Ricard Sayeras, Sergi G. Oset i Víctor Solé.

Moltes gràcies.

